

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK lapja

XXXV. ÉVFOLYAM * 11. SZÁM * 1990. NOVEMBER * ÁRA: 3 FORINT

Még egyszer a ksz-vétóról

Szaktársnők, Szaktársak!

A Távközlési Dolgozók Szabados Szakszervezete Titkárainak Országos Tanácsa úgy döntött, hogy az egyik legerősebb szakszervezeti jogosítvánnyal élve, *vétót jelent be* a Magyar Távközlési Vállalat vezérigazgatójánál az 1990. szeptember 1-jétől hatályba léptetett kollektív szerződéssel szemben.

Mi tette indokoltá a vétót?

A munkavállalók és a munkáltatók jogait, kötelezettségeit rögzítő legfontosabb dokumentum a kollektív szerződés. Tudjuk és látjuk, hogy az ország mai nehéz gazdasági helyzetében a munkavállalóknak az eddigieknél erősebb, hatékonyabb érdekképviseletet, -védelmet kell nyújtani, mert foglalkoztatási biztonságukat, munkahelyüket csak így lehet megőrizni.

Ismert és tudott, hogy ez év januárjában — az eddigi gyakorlattól eltérően — önállóan, szakmák szerinti szakszervezeti munkabizottságok alakultak, azért, hogy összegyűjtsék, rendezzék a jogos dolgozói felvetéseket, és ezzel elinduljon a valós és érdemi munka az új ksz előkészítésére.

Azt tapasztaltuk, hogy a Magyar Távközlési Vállalat által dolgozói vitára előkészített tervezet szinte alig vett valamit figyelembe a jogos dolgozói felvetésekből. Szakszervezetünk ezért nem tartotta alkalmasnak a tervezetet arra, hogy az szakszervezeti egyetértéssel menjen társadalmi vitára.

Javasoltuk a távközlés területén működő másik szakszervezetnek — a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének (TDSZ) —, hogy a tagsági viták időbeni különbsége ellenére fogjunk össze, és *egy* kollektív szerződést kössünk, mert éreztük, hogy az egység garantálhatja azt az erőt, amellyel a még közös kongresszusunk programjában elfogadottak egy részét már most érvényesíthetjük.

Javasoltuk azért is, mert mindkét szakszervezetben azonos munkastruktúrájú, azonos szakmájú munkavállalók vannak, akiknek érdekei közősek, s ez a közös érdek független a szakszervezeti hovatartozástól. Emellett független a szakszervezeti tagságtól is, hiszen a kollektív szerződést valamennyi munkavállaló nevében és érdekében kötjük meg.

Mi, akik régen a Magyar Postánál — január óta a Magyar Távközlési Vállalatnál — dolgozunk, jól tudjuk, hogy a területi (igazgatósági, középservi) sajátosságokra történő megállapodások rögzítésére több mint 20 éve bővtük a *függelék*ek. Ezért az egy vállalat — egy egységes kollektív szerződés elvét és gyakorlatát valljuk, melyet a függelékkel egészítenek ki.

Kérésünk és javaslatunk nem talált fogadókészségre, a TDSZ augusztus 29-én saját munkavállalói körére megkötötte a kollektív szerződést, és azt

szeptember 1-jétől hatályba is léptették.

Van azonban számos olyan — s a vállalat területén egységesen felvetett — jogos, reális dolgozói javaslat is, amelyeket nem tartalmaz a megkötött kollektív szerződés.

Például:

● a *dolgozói érdekeltség mértékének meghatározása*;

● az átszervezés, a technológiai és a technikai váltás miatt megszűnő munkahelyek esetén a *korkedvezményes nyugdíjazás* lehetőségének garantálása, a *végkielégítés* rendszerének bevezetése;

● a *foglalkoztatási biztonság megőrzése* céljából együttműködési kényszer a jogutód vállalatok között;

● *átképzési, továbbképzési előny* a régebbi dolgozóknál stb.

Sajnos, ezekért most már csak a TDSZSZ, a kisebbség harcol.

Kiemelt fontosságú ma a foglalkoztatási biztonság megőrzése. Ez nem azt jelenti, hogy konzerválni akarjuk a jelenlegi munkahelyeket. Azt jelenti, rá kívánjuk szorítani a szakmai vezetőket arra, hogy a fejlesztések, beruházások indításával egyidejűleg, gondosan és alaposan tervezzék meg a szükséges új munkaerő-struktúrát is. Időben szervezzék meg a megfelelő át- és továbbképzéseket, az eddiginél lényegesen nagyobb gondot és figyelmet fordítsanak meglévő dolgozóink jövőbeni foglalkoztatásának garantálására!

Ez sokkal összetettebb, szervezettebb munkaerő-gazdálkodást kíván, mint az eddigi gyakorlat. Eddig is kértük ezt, nem sok sikerrel.

Ezért úgy érezzük, hogy meg kell drágítani a számukra „leg-egyszerűbb megoldást”, a régióta itt dolgozó munkatársaink elküldését.

Ugyanakkor meggyőződésünk, hogy a távközlésben több évtizede dolgozó, a régi, elavult technikát szívvel-lélekkel működőképesse varázsló idős kollégáink biztonságáról is gondoskodnunk kell! Azokról, akik a nyugdíj előtt néhány évvel kerülhetnek olyan helyzetbe, hogy megszűnik munkájuk.

Ezek nem állami feladatok, mert vállalati, belső intézkedések okozzák, így a munkavállalókat terhelő következmények enyhítése is vállalati feladat.

A vétó célja nem a TDSZ által elért eredmények megkérdőjelezése, hanem a munkavállalók által felvetett, jogos igények megvalósítása, a vállalat valamennyi dolgozója számára az érdekvédelem egysíntársulásának megteremtése.

A felsoroltak okán kértük, kérjük és javasoljuk, hogy közösen induljunk újra harcba a dolgozóink jobb feltételeket garantáló közös, *egységes* kollektív szerződésért.

Távközlési Dolgozók Szabados Szakszervezete Titkárok Országos Tanácsa

A sztrájkfelhívástól a megállapodásig

A következő sorok, írójuk szándéka szerint, rövid időrendbe szedett eseménysort kívánunk adni a címben foglalt folyamatról.

Az előzmények:

● a PDSZ-titkárok országos tanácsülésén szeptemberben a vállalat vezetői elmondták, hogy a posta jelenlegi kritikus helyzetében az év hátralévő részében további, számottevő bérfejlesztésre nem látnak lehetőséget.

● Az október 15-i hírközlési fórumon a miniszter jelenlétében a vezérigazgató-helyettes asszony helyzetértékeléséből egyértelműen kiderült a vállalat tarthatatlan helyzete.

Ezen a fórumon a vállalatot felügyelő miniszter nem tudott megnyugtató megoldásokat szembesíteni a bemutatott kritikus helyzettel. Ekkor hangzott el a szegedi területről az a sztrájkfelhívás, amely garanciát követelt a posta működőképességének megteremtésére, s ezek között az 1990-re ígért 16 százalékos adómentes bérfejlesztés maximális kihasználására.

A dolgozók véleménye

A felmérések alapján állíthatjuk, hogy a postás dolgozók 85-90 százaléka egyetértett a sztrájkfelhívással, mert nap mint nap saját bőrén érzi, hogy a tavalyi ígéretekkel igen kevés valósult meg. A véleményekben a hangsúlyt a vállalat működőképességének megteremtésére helyezték. A véleménykérdések során a tisztségviselők elmondták, hogy az a harc, amibe most belekezdünk a dolgozók többségének támogatásával, nem biztos, hogy sikeres lesz. Senki nem garantálhat biztos győzelmet. Azt is elmondták, hogy ha a sztrájkra sor kerül, arra a napra nagy valószínűséggel nem kapnak munkabért a dolgozók.

Mindezek ismeretében a PDSZ Intézőbizottsága a tagság véleményét úgy összegezhette és rögzíthette, hogy támogatnak egy olyan sztrájkke-

Ez a sztrájkfelhívás semmi meglepő és új elemet nem tartalmazott. Több mint egy esztendővel ezelőtt szakszervezetünk jogelődje, a Postások Szakszervezete az alapszervezeti titkárokkal kibővített központi vezetőségi ülésén a posta szervezet-korszerűsítéséről többek között a következő véleményt fogalmazta meg: „*Határozott véleményünk, hogy a szervezetmódosítás csak úgy hajtható végre, ha a létrehozandó három alapvállalat egyértelműen működőképes. Különösen élesen vetődhet fel ez a klasszikus postánál, mert az elmúlt évtizedekben ez az üzletág csak minimális bérfejlesztéssel jutott, és ezt is a távközlésből nyert keresztfinanszírozás útján.*”

A PDSZ országos titkára, reagálva a felhívásra, elmondta, hogy a fórum résztvevőinek nincs felhatalmazása a sztrájkfelhívás elfogadására. Az elhangzott felhívással és az abban foglaltakkal egyetértve, kérte a tisztségviselőket, hogy a kezdeményezésről kérjék ki, ismerjék meg a dolgozók, a tagság véleményét.

deményezést, amely elsősorban egy működőképes vállalatnak akarja tudni és tapasztalni a postát, amely biztos munkát és megélhetést jelent a 46 000 dolgozónak, mely vállalatnál a dolgozók eddig megszerzett jogai továbbra is megmaradnak, ahol megvalósulhat még az idei esztendőben az elmaradt 10 százalékos bérfejlesztés.

A PDSZ Intézőbizottsága a tagság véleményének ismeretében október 29-én a dolgozók követelését tartalmazó hivatalos értesítést küldött a miniszternek.

Hasonló levelet kapott a Magyar Posta Vállalat vezérigazgatója is.

A PDSZ Intézőbizottsága a hivatalos értesítések után röppalld fordult minden egyes postás dolgozóhoz, amelyben összegezték a követeléseket.

Az egyeztető tárgyalások

Az első egyeztető tárgyalásra november 2-án került sor a vezérigazgatóságon. Itt a munkaadók tárgyalócsoportját *dr. Kertész Pál* vezérigazgató vezette. A minisztérium tárgyalódelegációjának vezetője *Doros Béla* helyettes államtitkár volt. A munkavállalók képviselői között a szakszervezeti tárgyalócsoportot *Mundruczó Kornél*, a PDSZ országos titkára vezette, a csoport tagja volt felkérésre *Gricserné Heszky Enikő*, a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének elnöke.

A munkaadók és a minisztérium képviselői egyaránt elismerték a bérkövetelésekre vonatkozó sztrájk jogosságát. Ugyanakkor az államtitkár-helyettes bejelentette, hogy a bértárgyalásokban a minisztériumnak nincs kompetenciája, ez a munkaadók és a munkavállalók közötti megegyezés kérdése. Így csak megfigyelőként tudnak részt venni az egyeztető tárgyalásokon. A megfigyelői státust a másik két partner megkérdőjelezte. Különösen

A következő tárgyalás november 6-án volt a szakszervezeti székházban.

Az első egyeztető tárgyalás megállapodása szerint a munkavállalók képviselőiben a szakszervezeti delegáció a következőkben pontosította a sztrájkfelhívásait: *a sztrájk célja, valamennyi postás dolgozó gazdasági és szociális érdekeinek védelme.*

Ez magában foglalja:

— az 1990. évi bér 16 százalékos adómentes növelését,

— a jövő évtől az inflációt követő — de minimum az átlagos népgazdasági mértéket jelentő — bérautomatizmus bevezetését (az 1991. évi bérfejlesztést áthúzó hatások nélkül kell megvalósítani);

— a szociális ellátások és szerzett jogok maradéktalan megtartását, változatlan reálértéken;

— olyan foglalkoztatáspolitikát, amely a feszültségeket intézményesen kezeli.

Ebből a célból megállapodást kell kötni a munkáltató és a Posta Dolgozók Szakszervezete között, mely melléklete lesz a megkötendő kollektív szerződésnek.

A vállalat képviselői közölték, hogy a posta a fentebb említett külső tényezők megvalósulása esetén (az Érdekegyeztető Tanács jóváhagyta a benzinár-kompensációt, az APEH elnöke engedélyezte a mértéken felül befizetett nyereségadó visszatérítését) október 1-jétől 10

százalékos bérfejlesztést tud végrehajtani.

A tárgyalás során a szakszervezeti delegáció többször kifejtette, hogy ha kell, november 15-én éjfélig is hajlandó tárgyalni, ha van remény a megállapodásra. Végül is az esti órákban — kemény csatározások és rendkívüli szünetkérések után — megszületett a megállapodás. Az e cikk után közölt megállapodásból megállapítható, hogy a szakszervezeti delegáció maximális megegyezési készséget tanúsított, addig a pontig, ameddig elfogadható volt a partner ajánlata.

Remélhetőleg mindegyik érintett fél levonja a megfelelő következtetéseket. A jövőre nézve reményt keltő, hogy az államtitkár-helyettes megerősítette: a minisztérium érdekelt a *Hírközlési Érdekegyeztető Fórum* működtetésében.

Az elmúlt időszak egyik fontos tanulsága, hogy érdemi egyeztetés a munkavállalók érdekképviseleti szervei nélkül nem valósítható meg. Olyan, a postásokat és az egész hírközlési ágazatot érintő kérdések állnak előttünk, mint például: a postatörvény, a privatizáció kérdése, a monopóliumoldás stb. E kérdéseket érdemben csak a háromoldalú érdekegyeztető fórum keretében lehet korrekten és megnyugtató módon tárgyalni.

Ha lehet, még egyszer ne kelljen ilyen hosszú utat megtenni egy elfogadható megállapodásért.

Meszlényi Ferenc

Megállapodás

Az 1990. november 2-án kezdődött és november 6-án zárt egyeztető eljárás keretében a munkavállalók képviselőiben a PDSZ Intézőbizottsága, a munkáltató MPV képviselőiben pedig *dr. Kertész Pál* vezérigazgató az alábbiakban állapodott meg:

1. 1990 végéig a tervezett 6 százalékos helyett éves szinten 7,3 százalékos bérfejlesztés valósul meg.

2. Az 1. pontban rögzített mértéken felül az MPV vállalat, hogy 1990. október 1-jétől átlag 10 százalékos alapbérfejlesztést hajt végre.

3. Az MPV vállalat, hogy az étkeztetés pénzbeni megváltási összegét ugyanacsak október 1-jétől 300 forint-ról 500-ra emeli, amelyhez a forrást központosítással garantálja.

4. Az 1990. évi bérfejlesztéseket a Magyar Posta Vállalat *elkülönítetten kezeli* a jövő évi bérfejlesztéstől. Az ez évi bérfejlesztéseket — legfeljebb az 1990-re engedélyezett 16 százalékos adómentes bérfejlesztés mértékéig — nem számítja be az 1991. évi bérfejlesztésbe. Amennyiben az 1990-re engedélyezett adómentes bérfejlesztés mértéke a 16 százalékot meghaladja, és erre a költségvetés kompenzációt ad, az 1991. évi bérfejlesztés bázisául a 16 százalékon felüli részt is figyelembe veszi, a kompenzáció mértékéig.

5. Az MPV vállalat, hogy az 1991. évi tervezés során a jövő évi átlagos népgazdasági mértékkel azonos mértékű bérfejlesztési alternatívát is kidolgoz.

6. Az MPV 1990. december 15-ig az új ksz tervezetét — egyrészt a munkavállalói igények, az 1990. júliusban átadott ksz keretszerződés-tervezet, a szakszervezet által összegyűjtött és 1990 júliusában átadott dolgozói igények, valamint a november 6-án átadott levélben megfogalmazottak, másrészt az MPV üzletpolitikai stratégiája, 1991. évre vonatkozó terve, és a vállalat működését meghatározó jogszabályok figyelembevételével — az IB elé terjeszti.

E megállapodás alapján a felek kinyilvánítják, hogy az egyeztető eljárás eredményre vezetett, melynek alapján a PDSZ az 1990. november 16-ra meghirdetett sztrájkjától eláll.

A felek közösen vállalják, hogy a fenti megállapodás végrehajtásához szükséges intézkedéseket haladéktalanul megteszik.

Budapest, 1990. november 6.

A munkavállalók képviselőiben:
Mundruczó Kornél
PDSZ országos titkár

Az MPV képviselőiben:
Dr. Kertész Pál
vezérigazgató

Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztal

Októberben a hírközlési ágazat területén működő valamennyi érdekképviselői szervezet képviselője találkozott a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezetének székházában. A megbeszélés célja az egységes platform megteremtése volt a munkavállalók közös érdekeinek képviselésére.

Miután érdekvédelmet, érdekképviselőt ma már több szakszervezet, dolgozói közösségi szervezet is ellát, a megbeszélésre a szövetséget alkotó szakszervezeteken kívül meghívták őket is. A jelenlévők 1990. október 3-án — a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének kivételével — megalakították a **Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztalt**.

Az alapítók:

- a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége,
- a Postai Dolgozók Szakszervezete,
- a Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezete,

- a Műsorszóró Dolgozók Szakszervezete,
- a Hírközlési Frakció,
- a Comex Kft. Szakszervezeti Munkástanács,

— a hírközlés területén tevékenykedő Független Szakszervezetek Demokratikus Ligája,

- a Munkástanácsok Országos Szövetsége,
- a Szolidaritás Szakszervezetek Munkásszövetsége és
- a Kézbesítő Független Demokratikus Szakszervezete.

Az alapító okiratban kimondták:

„A piaccgazdaság viszonyai között, és különösen most, amikor a viszonyok még kialakulatlanok, kezdetlegesek, a kerekasztal résztvevői elengedhetetlennek tartják a hírközlési ágazaton belül az egységes és teljes körű érdekegyeztetést.”

A kerekasztal megalakítóinak további célja, hogy létrehozzák a **Hírközlési Érdekegyeztető Fórumot**, amelynek a hírközléshez tartozó és az e tevékenységhez kapcsolódó gazdálkodó területek munkavállalói, munkáltatói és a kormányzati szervek érdekeinek egyeztetése lesz a feladata.

A Hírközlési Szakszervezeti Kerekasztal megalakulásáról és a fórum tervezett létrehozásáról, feladatairól és céljairól írásban tájékoztattuk **Siklós Csaba** közlekedési és dr. Győri Iványi Sándor munkaügyi minisztert. Ezzel egyidejűleg felkértük Siklós Csaba minisztert — ismerve a KHVM programját, amely több jelentős, a munkavállalók élet- és munkakörülményeit érintő témát tartalmaz — a Hírközlési Érdekegyeztető Fórum létrehozásában való közreműködésére.

Bízva a kormány és a minisztériumok politikájának változásában, amely az érdekképviselői szervek törvényben garantált jogainak betartását eredményezi, elképzelhető, hogy a közeljövőben lapunkban számot adhatunk a fórum megalakulásáról és feladatairól.

B. Gy.

Budapest tetején

Megszédítettek a Széchenyi-hegyi tévéadórort nyolcadik emeletén. (Nem volt nehéz dolog!) Először azzal, hogy az ablakhoz vittek. Ilyen magasságból még nem gyönyörködhettem a panorámában. Lélegzetelállítóan szép a látvány. Ezután a kapcsolóteremben leültettek, ahol látványkavalkád tárult elém a tucatnyi monitoron. Kapkodtam a fejemet a sok műsor között. Idő kellett hozzá, hogy visszazökkenjek a valóságba, és tudjak a beszélgetésre koncentrálni.

Itt, a nyolcadik emeleten van a torony „agya”, innen a mikrohullámú kapcsolóközpontból vezérelnek minden szolgáltatást. Hogy mi mindent, arról Pék Zoltán üzemmérnök és Wollner Imre, az aznapi turnusvezető tájékoztattott.

Ide érkeznek be a nemzetközi műsorok, innen kapcsoljuk azokat tovább. Itt van az országos mikrohullámú gerinchálózat központja, amit mi csillagközpontnak nevezünk el. Feladatunk a tévé egyes és kettős programjának, továbbá a hazai URH rádióműsoroknak a továbbítása az ország többi adójához. Fenntartjuk a nemzetközi és a hazai mikrohullámú telefon-összeköttetéseket, a polgári repülés, mikrohullámú összeköttetését, néhány hete rajtunk keresztül működik országosan a személyhívó rendszer. És természetesen szolgáltatásaink között van hét élműholdprogram továbbítása. Ez utóbbinál mostanáig előtérben volt a szállodalánc, november 1-jétől azonban a főváros teljes területére szórjuk ezeket a programokat. Feltehetően a lakosság kérésére született ez a döntés.

— *Rendkívül sokrétű feladatot kell megoldaniuk, méghozzá úgy, hogy mindennap vizsgáznak a lakosság előtt. Hol készülhetnek fel erre a speciális munkára?*

— A gyakorlatban. Dolgozóinknak technikai, üzemmérnöki képesítésük van. Többségük huszonöt éve itt dolgozik. Aki újonnan kerül be hozzánk, és gyökeret akar eresztetni, annak vállalnia kell, hogy négy kemény esztendeig tanul. Ezen a poszton át kell látni az egész ország műsorellátásával és az egyéb szolgáltatásainkkal kapcsolatos dolgokat. Délután 16 órától minden intézkedés a változáslátásra vár, koordinálva a Műsorszóró Vállalat diszpécserszolgálatával.

— *Milyen a munkarend itt a kapcsolóközpontban?*

— Három turnus van, huszonegyórásunk. Egy turnus dolgozóból áll. Az öregek azt mondják, akkor dolgozunk jól, ha ráérünk ücsörögni. Az átlagos napokon nemigen van probléma, de egy-egy jelentős világpolitikai vagy sportesemény alkalmával ötszörösére, sőt tízszeresére nő a műsorfor-

galom. Ugyanilyen arányban több a munkánk. Hogy csak a közelmúlt válságos magyar napjaira emlékeztessünk, 98 műsort bonyolítottunk, többsé- ből még nem gyönyörködhettem a panorámában. Lélegzetelállítóan szép a látvány. Ezután a kapcsolóteremben leültettek, ahol látványkavalkád tárult elém a tucatnyi monitoron. Kapkodtam a fejemet a sok műsor között. Idő kellett hozzá, hogy visszazökkenjek a valóságba, és tudjak a beszélgetésre koncentrálni.

Október 31-e, látogatásom napja, azt hiszem, átlagosnak tekinthető, mert a takarékosági világnap nem adott itt pluszmunkát. Ennek ellenére elég sűrűn csörögtek a telefonok, vagy villogtak a figyelmeztető piros lámpácskák. A Száva utcából a diszpécser szólt át, hogy vasárnap a tévé kettős délutáni műsorkezdési ideje megváltozik. „Gyerekek, a Bartók” — az egyik csatorna kimárad — hallottam én is az adóról érkező figyelmeztetést. Sopronból pedig azt kérték, lépjenek be a bécsi mikrohullámú telefonvonalba, mert valami hibája van. Az esetek többségében pedig csak azt láttam, hogy a turnusvezető felveszi a csörgő telefont, ugrik és intézkedik.

— *Hány telefonjuk van?* — kíváncsiskodom. Én kellettem hozzá, hogy pontos számot tudjak. Tizenkettő — ez volt az első válasz, de ez a szám azután apránként növekedésnek indult, s kiderült, hogy tizenhét. Ebből egy — a közvetlen — a terem sarkában leválasztott kis fülkében van, itt helyezték el a hangoskodó telexgépet is. Van továbbá kilenc darab négyhuzalos LB-összeköttetés, ezeken tartanak kapcsolatot a partner stúdiókkal és a gerinchálózati állomásokkal. Van közvetlen összeköttetésük a Prágában székelő OIRT-központtal is.

Az egyik falon hatalmas térkép van — fölötté egy digitális óra —, vonalak jelölik rajta a gerinchálózatot és a környező országokkal tartott kapcsolatot. Sok minden van a nem túl nagy teremben, kezelőpultok, mindegyiknek megvan a funkciója, számítógép, 21 képellenző monitor... A vigyázó szé- szemek mindent figyelnek. A kilencedik-tizedik és tizenegyedik emeleten felügyelet nélküli berendezések vannak, azokat is innen vezérlik. És hogy minden működőképes legyen, arról a műszerezésleg gondoskodik, **Szepsz György** vezényletével. Egy más alkalommal majd az ő munkájukat is bemutatjuk. Most először lett volna érthető szót elvárásolni belőle, ugyanis a megfázás teljesen megnehezítette a hangszálait.

Beszélgetőpartnerem szóba hozta egy friss sztorit, ami a böggyükben van. Csurka odavetett egy kérdést vezérigazgatójukhoz, hogy „van-e még kulcsos ember a toronyban”? Innen is üzenik az író-képviselőnek, hogy nincs, és soha nem is volt. Hogy kik terjesztenek ilyesmit, nem tudni. „Itt dolgozunk harminc éve, de adókapcsolás sohasem volt” — mond-

ják, s hangjukból azt érzem, hogyan juthat eszébe Csurkának 1990-ben ilyet kérdezni...

Nem mintha betegesnek néz- nének ki az itt dolgozók, de azért érdeklődöm, munkájuk nem ártalmas-e az egészségük- re.

— Kétévenként járunk ellen- őrző vizsgálatra. Régebben ez nagyon sok mindenből állt, még pszichológus is részt vett az alkalmassági tesztelésben, két éve csak szem- és fülvizsgálat van, továbbá vérnyomás- mérés. Mi magunk is igyek- szünk vigyázni magunkra, amennyire tudunk. Két hónapja — mi kezdeményeztük — abszorpciós röntgensugárnyelő lapokat szereltek fel nálunk, hogy kiderüljön, a monitorok röntgensugárzása veszélyes-e a szervezetre. Egy hónapi mé- rés után a Központi Fizikai Kutatásiintézet laboratóriumában történt a vizsgálat, megállapí- tották, hogy nem veszélyes. Eh- hez azonban hozzátartozik, hogy körülbelül két és fél éve kerültek ide az ITT monitorok, melyeknek olyan a kiképzésük, hogy a röntgensugárzást meg- gátolják. Előtte korszerűtlen monitorok voltak, mérési ada- tok nem álltak rendelkezésünk- re, de azt tudjuk, hogy embere- ink hatvan százalékának — hoz- závetőlegesen — romlott a lá- tása. A koruk ezt nem indokol- ta.

Az is igaz azonban, hogy nemcsak a röntgensugárzás le- het károsító, hiszen a tizenkét monitor színes, változó, vibráló képeit állandóan figyelni bizto- san nem tesz jót a szemnek.

— *Még van valami, ami árta- lom forrása lehet, a monoton zaj. Meg lehet szokni?*

— Bizony, kellemetlen a mo- noton zúgású berendezések kö- zött élni. Meg lehet szokni, de a fül károsodhat némely hangtar- tományban.

Wollner Imre mondja, hogy a legutóbbi vizsgálatnál kiderült, hogy a 800 és 900 Hz közötti normál hangerőt nem hallja.

— Mit tudunk tenni? Igyek- szünk csökkenteni a zajos be- rendezések számát. A tápegy- ségeket például áttelepítettük a felügyelet nélküli emeletre, ahol „nem bántanak” senkit. Most azon spekulálunk, hogyan „szabadulhatnánk” meg a szá- mítógép hangosságától, melyet a hűtőventilátorok okoznak. Van elképzelésünk, termén ki- vül helyezzük el a ventilátoro- kat, és csak a levegőt szállítjuk a számítógépbe. Ezt házilag is meg tudjuk oldani.

A végére hagyták, hogy még valami „ártalmas” az egészsé- gükre, a kórházba távbeszélő- központ, Krisztyánából ideszál- lított ebéd. Egyre kevesebben veszik igénybe, 120 dolgozóból már csak 30-an. Egy adag 25,50, a vállalat hozzatessz 19,80-át, 45 forintból azért lehetne fogyasz- tásra alkalmasabb ételt is előál- lítani.

Különben köszönik, jól meg- vannak.

Bánhidi Éva

Forradalom előtt és után

Még mielőtt bárki is a napja- inkban zajló távközlési, techni- kai forradalomra gondolta, és a következőkben ebből kívánna meríteni, már most le kell hűte- nem.

A cím történelmi eseményre utal. A romániai forradalomra, amellyel egy időben kezdődött a jó távközlési kapcsolat a Sze- gedi Távközlési Igazgatóság és a román távközlési igazgatóság között.

Minimális együttműködés

A korábbi román vezetők is- mert dolgai miatt a forradalom előtt igen minimális és hűvös kapcsolat volt itt a határ men- tén. A kapcsolatot két területre korlátozódott: a Lökősháza — Kürtös (Curtici) közötti határá- telőhelyre, valamint a Magyar- csanád térségében a Maros fe- lett épült légvetértékes átmenő áramkörökre. Kürtősen magyar fenntartású berendezések üze- melnek, amelyeknek a karban- tartását a Békéscsabai Távköz- lési Üzem dolgozói végzik.

A Maros feletti légvetérteke- ken a Szeged—Temesvár kö- zötti összeköttetések üzemel- nek, amelynek határátlépő sza- kasza az ötvenes évek elején épült. Itt az országhatár a Ma- ros fő sodorvonalá. A kiépítést az akkori egyezségek alapján a román távközlési szakemberek végezték, úgy, hogy a folyóátfé- szítés után magyar területre 13 román építési oszlop esett a légvetértekekkel együtt. Ennek fenntartását 1990-ig a román távközlési vállalta, ezután ma- gyar fenntartásba kellett volna venni. A hetvenes évek közepé- től a fenntartási tevékenység szinte megszűnt, így ezen sza- kasz állaga leromlott, fenntar- tását ilyen állapotban átvenni nem lehetett.

1989 szeptemberében — több tárgyalás után — a Ma- gyar Posta Központjának közve- titésével egyezség született a folyami és a magyar szakasz át- építésére. Eszerint a Szegedi Távközlési Igazgatóság a Maros magyar partján fogadóoszlopot állít fel 1989. november 1-jéig, a Temesvári Távközlési Igazgató- ság léghébeles átvezetést épít 1989. december 31-ig. A ma- gyar fogadóoszlop határidőre megépült. Temesvárról vártuk a léghébeles építésével kapcsola- tos jelzést. De onnan ekkor más jelzések jöttek: hírek a vé- res eseményekről, a forrada- lomról.

Amikor a segélyszállítma- nyok áradata megindult Romá- nia felé, igazgatóságunk ügye- lete több kérést regisztrált: az

MdM (a franciaországi székhe- lyű orvosi világszervezet) a se- gélyszállítmányok raktárbázisá- ra, a Fonógyári útra telefon-, te- lex- és telefax-vonalak kiépíté- sét kérte.

Rendkívüli helyzetben

Csak így lehetett megszer- vezni a segélyszállítmányok ér- keztesését, külföldre juttatását, összehangolni a küldemények tartalmát. Szakembereink azonnal nekikezdték a megva- lósításához.

Makón egy nap alatt létesí- tettek telefonvonalat a Nemzet- közi Vöröskereszt svájci szerve- zetének kérésére. Itt egy iskola volt a raktárbázis, amely egy- ben a csehszlovák segélyszállít- mányok tranzitközpontja is lett. Nem kis szakmai kihívást jelen- tett számunkra, hogy a határra kitépült Magyar Vöröskereszt- nek Szegeddel közvetlen vona- lat kellett kiépíteni, ugyanis a határ menti községben LB köz- pont üzemel. Mindezt akkor, amikor Magyarországon min- denki a karácsonyi ünnepekre készült.

Szakembereink átértékelték az események történelmi és em- beri nagyságát. Nem kellett ha- talmi eszközökhöz nyúlni. Vagy- is igen, ellenkező értelemben: munkatársainkat haza kellett küldeni pihenni, de ezt több- ször is hiába. Teherbíráskut meg sokszorozta, hogy a rájuk háruló igen komoly feladatok elvégzésével méltóképpen hoz- zájárulhatnak a Romániában élők megsegítéséhez. Nem kényszerből, hanem együttér- zésből.

Januárban köszönőlevelek sokasága irányult Szegedre a távközlési szolgáltatások részt- vevőitől, a külföldi és hazai se- gélyszervezetektől.

Bővülő kapcsolatok

A forradalom után, 1990 júni- usában küldöttség érkezett Szegedre Temesvárról. A távközlési igazgatóság elnézést kért, hogy a Maros feletti lég- kábel ez idáig nem épült meg. A tárgyalások során az új lehe- tőségek tükrében új elképzelé- sek születtek Szeged és Temes- vár között. Ezt követően a tem- esvári szakemberekkel közö- sen kidolgoztuk a Maros alatti folyamkábelt fektetésének lehe- tőségeit. Közös csillapításkiosz- tás, áramkörigény és kivitele- zés. Az itt lévő delegáció töb- bek közt érdeklődött a Szegedi

Távközlési Igazgatóság megalakul- tását, a munkáról, a hibaelhárításról, építési és szerelési technológi- ánról.

Augusztus elején Szegedről indult delegáció Temesvárra. A tárgyalások alaptémája a Ma- ros alatti kábelbefektetés végle- gesítése volt. Ennek során megtekintettük a folyó túloldal- lán a terepadottságokat, rögzí- tettük a kábelszerelési techno- lógiát. A román kollégák kéré- sere kábelszerelési bemutatót szerveztünk Temesváron. Ezen igen nagy számban jelentek meg Temesvárról és a környező megyékből szakemberek. A fo- gadtatás igen szívélyes és bá- rati volt. Többek közt szakmai tár- gyalást szerveztek Orsován, ahol a déli megyék távközlési igazgatói vettek részt. A meg- beszélések fő vonala az üze- meltetési szervezetek kialakult- sága és működése mindkét or- szágbán, valamint a központok, hálózatok fenntartási feladatai és színvonal, lehetőségek ke- resése a kapcsolatok továbbfej- lesztésére.

Közben minden engedély be- érkezett, s október 4-én sor ke- rült a Maros alatti mederkábel lefektetésére. Ezzel lehetővé válik a jelenlegi áramkörök ma- gasabb színvonalú üzemelteté- se, a csereszolgáltatások bőví- tése.

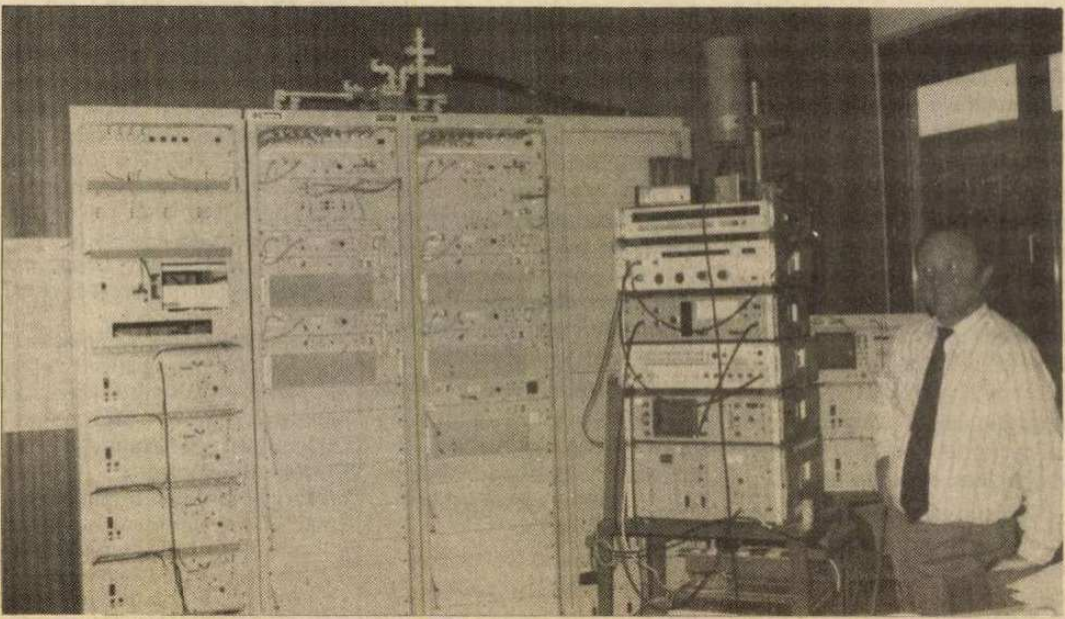
Időközben újabb kapcsolat- felvétel történt. Mégpedig egy testvérvárosi. A két testvérvá- ros: Békéscsaba és Székelyud- varhely. A kapcsolatok, amely most kezdődött, nem polgári, hanem távközlési. Az udvarhe- lyi fenntartási üzem vezetősé- ge, felhasználva a testvérvárosi lehetőségeket, szakmai ismer- kedésre hívta a békéscsabai távközlésiek vezetőségét és szakszervezeti bizottságát.

A találkozásra a közelmúlt- ban került sor Székelyudvarhe- lyen. A megbeszéléseken a szakmai ismerkedésen kívül is- mertették a szakszervezeti munka helyzetét. Beszélgettek a dolgozói érdekvédelem mű- ködéséről mindkét megyében, valamint mi elmondtuk új kol- lektív szerződésünk alapele- meit.

Az utolsó napon megtekín- tettük az udvarhelyi távbeszélő- központot, valamint megismer- tük hibaelhárító és hálózatfenntar- tási szervezetüket. Beszél- tünk a technológiai és az anyag gondokról, melyek nehe- zítik az üzemeltetési feladato- kat.

A búcsúmegbeszéléseken kerestük azokat a lehetősége- ket, amelyekkel egymás gond- jain kölcsönösen segíthetünk.

Nász József

Hirschmann típusú berendezések a műholdas közvetítésekhez

Másként is lehet(ne)!

Két hónappal ezelőtt a „Még-is vannak felesleges postások?” címmel tudósítottam a távbeszélőközpontok automatizálása, valamint a gazdaságtalan működés miatt felszámolásra kerülő szervezeti egységek dolgozóinak sorsáról.

A súlyos gazdasági problémákkal küzdő postánál már kézzelfogható közelségbe került a munkanélküliség. Területenként változó módon, a szakmai vezetők és a szakszervezeti tisztviselők problémaérzeténységétől, emberközelségétől függően igyekeznek megoldásokat találni és csökkenteni az elbocsátások számát.

Lenti példa is lehet

— A Pécsi Postaigazgatóság területén 2 olyan postahivatal volt — mondja *Sík Sándor* gazdasági igazgatóhelyettes —, amelynél a góckörzeti távbeszélő-kezelők a postánál maradtak. Lenti az egyik ilyen hivatal, ahol a dolgozók olyan szoros közösséggé kovácsolódtak az évek során, hogy nem akartak az átszervezéskor egymástól elszakadni. Részben ez is indokolja, hogy mind a hivatal, mind pedig az igazgatóság különös figyelmet fordított a dolgozók sorsának megnyugtató rendezésére.

— A TPV-központ üzembe helyezése — mondja *Szabó Jánosné* munkagazdasági osztályvezető — a Lentiben dolgozókon kívül a környező kishivatalok létszámában is változásokat okozott. Összesen 16 távbeszélő-kezelői munkakör szűnt meg. Miután Lentiben és környékén a munkaerőpiac telített, már januárban megkezdtek a felkészülést az októberi üzembe helyezésre. A kishivataloknál az elfoglaltsági idő csökkentésével, a túlóráatartalnyok megvonásával, de a bérek megmaradásával kompenzáltuk a kapcsolószolgálat megszűnése miatt csökkenő munkát. Éltünk a korengedményes nyugdíjazás lehetőségével is. Bár két hivatal esetében az 50 százalékos átvállalásról a Távközlési Igazgatóság még nem nyilatkozott, mégis említést érdemel, hogy három dolgozó elhelyezése érdekében az úgynevezett láncolások korengedményes nyugdíjazásban is sikerült megállapodnunk. Hogy senkinek se kelljen felmondanunk, a fiatalok más körzeti hivataloknál kaptak rendszeres helyettesi munkakört. Természetesen mielőbb lakóhelyük környékén szeretnénk nekik is munkát adni.

— A hallottakból úgy tűnik, Pécssett jobb a posta és a távközlés viszonya, mint más területeken.

— Igen! Mi is megdöbbenve halljuk, hogy egyes területeken mennyire elmergesedett a helyzet — válaszol *Kulcsár Teréz*. — Természetesen nálunk is előfordulnak viták, de általában konszolidáltabb a helyzet; kölcsönösen igyekszünk figyelembe venni egymás érdekeit.

— Most megnyugtató megoldásokat sikerült találni. Ennek ellenére megkérdem: nem lenne célszerű az igazgatóság és a tsz között — esetleg a távközlési igazgatósággal is — a felszabaduló munkaerő elhelyezéséről megállapodást kötni?

— Elképzelhetőnek tartok egy ilyen megállapodást, hiszen egy-két évvel belül a távközlés is hasonló gondokkal fog szembe kerülni.

Lentiben *Nagy Ferencné* hivatalvezetővel és *Belső Istváné* szb-titkárral beszélgettem az elmúlt hónapok eseményeiről.

— Rettenetesen nehezen telt el ez a néhány hónap — mondja *Nagy Ferencné*. — Egy-egy dolgozó elhelyezéséről többször is kellett tárgyalni. Az igazgatóság ügyintézésébe is bebecsúszott hiba. Egy esetben a korengedményes nyugdíjazási kérelmet csak a Főris szaktársnővel folytatott telefonbeszélgetés után továbbították. A távközlés is nehézségekkel küzdött megkeresésre. Már két éve visszafogtuk a létszámot, hogy minél több dolgozót tudjunk a központ átadása után helyben, illetve a környéken foglalkoztatni.

— Azt hiszem, természetes, hogy a dolgozók már hónapokkal előbb szerették volna tudni leendő beosztásukat, munkakörüket — mondja *Belső Istváné*. — Úgy gondolom — sőt biztos vagyok benne —, hogy a két igazgatóság közötti tárgyalások eredményességében nem kis szerepe volt Szépe szaktársnak, hiszen ő a távközlési igazgatóság tsz-b-jének is titkára. Minden bajunkkal és ötletünkkel őt kerestük meg. Szinte együtt élt velünk, hiszen volt olyan hét, amikor mindennap többször is beszéltünk, ahogy a helyzet megkívánta.

Pécssett is megszűnik a magasépítési üzem?

— Nem! Mi nem szüntetjük meg, hanem átszervezzük az üzemet, illetve tevékenységüket — mondja *Kulcsár Teréz*. — Az üzem jelentős részét, melyet gazdaságosan tudunk működtetni, a gazdasági iroda szervezetébe építjük be. Csak azokat a munkaköröket szüntetjük meg, melyek végképp nem tehetőek gazdaságossá. Két dolgozónak a munkaköre szűnik meg, tizenkét dolgozónak pedig azért mondunk fel, mert az építőipari kapacitásukat nem tudjuk kihasználni. Ezen túlmenően jelentős — évente mintegy 3 millió forint — költséget emésztett fel utaztatásuk is.

— Információink szerint a KSZ lehetőséget ad majd a 6 havi felmentési időre, ezért úgy döntöttünk, hogy kinek nem tudunk megfelelő munkakört ajánlani, azoknak kifizetjük a hat hónapra esedékes bérüket. Úgy vélem, kellő körültekintéssel hoztuk meg ezt a döntést: az első perctől bevontuk a munkába a helyi szakszervezetet és a tsz-b-t is.

Az üzemben *Temesi Miklós* villanyszerelő (bizalmi) az alábbiakat mondja:

— A kőművesmunka és a túlzott adminisztráció ráfizetéses volt. A szakszervezet nem mondhatott volna mást.

Természetesen akinek felmondtak, az biztosan nem ezt fogja mondani.

— Én feltevő leszek a Pécs 4-es postahivatalban — mondja *Kiss Ábá Péterné*. — Huszonegy év után, 43 évesen kell váltanom. Én ezt a döntést tudomásul vettem, a két rossz közül a jobbikat választottam. Azt mondták, akinek felajánlottak munkát, és azt nem fogadják el, az nem kaphat hathavi felmentést. Az üzemem belül kellett volna átszervezni. Ehhez egy rátermettebb üzemvezető kellett volna.

— Szerintem is túlzott az adminisztráció, de az a véleményem, hogy humánusabb megoldást is lehetett volna találni. Az előkészületek és a döntés után körültekintőbb végrehajtásra is szükség lenne. Az üzemi szakszervezetről pedig csak annyit szeretnék mondani, hogy nagyon csöndesen vett részt ebben a munkában.

Mintha csak igazolni akarná a véletlen Kissné mondatát, az egyik műhelyben *Hideg Béla* vízvezeték-szerelővel találkozom, aki elmeséli:

— Két hete jöttem vissza táppénzről, azóta nekem a kollégáimon kívül senki nem szólt, hogy nekem is felmondanak majd. Úgy látszik, a vezetők megelégedtek azzal, hogy a szintén felsőszentmártoni kollégáim, az építőbrigád tudomásul vette a döntést, sőt megelégedéssel vették. Én megértem a kollégákat, hiszen csapatostul tudnak munkát vállalni. De arra senki sem figyelt, hogy vízvezeték-szerelőre szinte sehol sincsen szükség. A szakmában biztosan nem tudok elhelyezkedni. A térszabó nem kell ember, a környéken pedig más nincs. Vállalkozni nem tudok, ahhoz tőke kell.

*

Pécssett jobban felkészültek az automatizálásra és a volt magasépítési üzem átalakítására. Kevesebb postás dolgozónak mondanak fel. Mégis úgy érzem, a végrehajtás itt sem úgy sikerült — főként ez utóbbi helyen —, ahogy az elvárható lenne. Emberi sorsokról van szó, s a megőly sok teendő mellett is szükséges minden dolgozóval — különösen a munka nélkül maradókkal — személyesen foglalkozni.

Konrád Ervin

Krimi a postavonaton

Oktober 12-én a Pécsről Budapestre tartó postavonat 22.30 perckor menetrendszerűen érkezett a pusztaszabolcsi állomásra. Míg a postai kezelés folyik, utasok is szállnak fel. (Régbben az éjszakai postavonatokon nem volt személyszállítás. Két évvel ezelőtt a MÁV takarékosági szempontból kérte, hogy személykocsikat is rákapcsolhasson a szerelvényre.)

A menet végén közlekedő székszárdi mozgóposta ezen az állomáson nem nyit ajtót. Tehát nem adnak le és nem vesznek át postai küldeményeket. A postakocsiban három fiatal ember dolgozott. *Moldovány Sándor* menetvezető, *Racsek Róbert* raktárkezelő és *Bajnóczi Csaba* mozgóposta-tanuló.

Amikor a vonat kiindult az állomásról, éppen nekiláttak a munka befejezéséhez. A beosztásokról a fiókaikból az összes levelet kötegeltek és elszáktolták. Egyszer csak szokatlan zajra lettek figyelmesek. Mintha a biztosíték csapott volna ki. *Moldovány Sándor* ezért átmént a — bejárati ajtóhoz közeli — másik helyiségbe, ahol a villamos berendezések vannak, de nem talált semmi rendelleneset. A következő percekben viszont felgyorsultak az események. Innen Kelenföldig a mozgópostakocsiban amerikai filmekben látható, valódi krimi játszódott le.

At is adom a szót a menetvezetőnek, aki három hét után még mindig borzongva eleveníti fel a történeteket.

Amikor azt a robbanásszerű zajt hallottuk, még álomban sem gondoltam arra, hogy a következő pillanatokban rablótámadás áldozatai leszünk. Mivel a szociális helyiségben semmi rendkívülit nem észleltem, ösztönösen a bejárati ajtó felé mentem, és felkapcsoltam a villanyt. Meglepetéssel láttam, hogy az ajtó zárja lóg. Ezután lövések dördültek. Majd hirtelen kivágódott az ajtó, és három álarcos férfi hatolt be. Az egyiknél puska, a másiknál pisztoly, a harmadiknál körülbelül 30 centiméteres kés volt. Tulajdonképpen időnk sem volt megijedni, olyan gyorsan játszódtak le az események. Arcukhoz nyomtak egy dupla csövű vadászpuskát, és üvöltözve pénzt követeltek. Betuszkoltak az irodahelyiségbe, a másik két társamnak fekdőjöt vezényeltek. Rájuk szegezték a fegyvert, a lábukat és kezüket összekötözték. Közben állandóan csak azt kiabálták: „Hol a pénz? Ide a pénzt!”

Mikor megkísértem elmondani, hogy a kocsiban készpénz tartalmú küldemény nincsen, még jobban felbőszítettem a rablókat. Pedig a Budapest 70-esnek szóló pénzeszsák valóban csak néhány, Nemzeti Banknak szóló érték-

papírt tartalmazott. Persze a támadók nem hittek nekem. Ők úgy gondolták, itt pénznek kell lennie. Engem is megkötözték, s most már záporoztak az ütések, a rúgások. Amikor látták, hogy ezzel sem mennek semmire, még nagyobb kegyetlenséghez folyamodtak. Mivel *Bajnóczi Csaba* nem mondott semmit, így többször megszárták. Ezután a véres késsel hadonászó álarcos *Racsek Róbert* vette kezelésbe. Felszólított, ha nem beszél és nem mondja meg azonnal, hogy hol a pénz, mind a 10 ujját levágja. És hogy nem a levegőbe beszél, „előlegként” jó mélyen megvágta a kezét.

Már mindhárman vereztek, hiszen az ütésektől nekem is az oromból, szájból dőlt a vér, de ezzel a rablók egy cseppet sem törődtek. Közben persze „dolgoztak” is. Valamennyi levélzsákot, csomagot felszaggattak. Két üres érték-cikkiláda zárját is feltörték, hát ha ott van valami. Végso dühükben közölték, hogy egy embert kidobnak a mozgó vonatból. Szegény *Robit* ragadták meg, hiszen össze volt kötözve, semmit sem tehetett. A csúszóajtót szétnyitották, és a halálra rémült raktárkezelőnköt rögtön kilógatták a robogó vonatból.

Ekkor szerencsére a vonat lassítani kezdett — valószínűleg Nagytétény környékén járhatunk, mert itt szoktunk lassú jelzést kapni — és a falféher *Robit* visszahúzták a kocsiba. Ők is tisztában lehettek azzal, hogy közeledik a kelenföldi végállomás. Még egyszer jól összerugdostak bennünket, majd a raktár végébe cipeltek, és a hirtelen csúszó asztal lábához kötözték. Aztán lekapcsolták a villanyot, de hogy hogyan menekültek el, arra már nem tudok pontos választ adni.

Amikor a végállomáson a targoncás odaállt a kezeléshez, csodálkozva tapasztalta, hogy a székszárdi postakocsiban sötét van, és a mozgósok nem nyitnak ajtót. Először türelmesen várakozott, tréfának vélte a dolgot. Majd, hogy a zörgetésre sem felelt senki, úgy gondolta, megnézi, mi lehet odabenn.

Amilyen nagy volt a kedves „kisöreg” művészi lelkesedése — sajnos —, olyan kevés „patronáló” jelent meg közönségként, illetőleg vendégként.

A melletttem ülő *Terike* főnővér szomorúan meg is jegyezte, hogy az elmúlt években a terem ilyen rendezvényeken mindig zsúfolásig megtelt. Az ő véleménye szerint is az előbbiekben leirtaknak tudható be ez a részvétlenség. Gondolom, azóta az ilyen látogatások még ritkábbak.

Szeretném, ha e kis írásom hozzájárulna ahhoz, hogy a bezárt szívek kissé kinyílnának, s az időskorúak nagyobb megbecsülése és szeretete követné. Mi, a Miskolci Posta és a Távközlési Vállalat igazgatóságai területén lévő postás nyugdíjas klubok vezetői ebben szívesen részt vállalunk. Talán így nemcsak *Lévay József* sorai adnának az arra rászorulóknak némi vigaszt:

„Sivár jelenért
Ne emelj panaszt,
Alkudj az idővel,
S inkább szöpel múltadnak
Virágos léptével
Takargassad azt.”

— hóde —

Megszűnt a szeretet?

gyelmességet, és főként az egyedülállt megkönnyítő, vigasztaló szeretetet.

Mi ennek az oka? Én részben (vagy talán egészen?) annak tudom be, hogy ez a bizonyos patronálási mozgalom a vállalkozók jelentékeny részét képezte. Ugyancsak — sokszor döntő módon — befolyásolta a szociális brigádok teljesítményének értékelését és rangsorolását. Nagy súlytal befolyásolta, hogy a brigád elnyeri-e a bronz, ezüst vagy arany brigádermet, illetőleg magasabb kitüntetések során az ezzel járó — több esetben magas összegű — pénzjutalmat.

Most, hogy megszűnt a pénz, megszűnt a szeretet is? A brigádnaplók bezártával bezártak a szívek is? Vagy az egész patronálási mozgalom az elmúlt 40 évnek csak egyik kép-

mutató megnyilvánulása volt a sok közül? Pedig a gyermekvárosok és a szociális otthonok, a magukat magányosnak érző lakók, az idős, beteg szomszédok és ismerősök most is úgy vágytak a szeretetre, mint eddig.

Most, mikor ezeket az elszomorító sorokat írom, eszembe jut az elmúlt év őszén Miskolcon tartott „Az időskorúak ünnepe” hónapjának rendezvény-sorozata. Ennek a keretében október 11-én az otthon lakói találkoztak barátaikkal, támogatóikkal és patronálóikkal. Ezen a találkozón nívós műsorral kedveskedett az intézmény kultúracsoportha. Az ünnepség színhelye a szociális otthon nagyterme volt. A műsor változatos, színvonalas, szórakoztató irodalmi műsor volt. *Bartók*, *Kodály*, *Liszt*, *Chopin*-műveket interpretáló zenei aláfestéssel.

Amint belépett, és felkapcsolta a villanyt, nem akart hinni a szemének. A padlón mindenfelé szétszagattott zsákok, vérről áztatott levelek és csomagok. Hátul a raktárban pedig alétan, eltorzult arccal, vértócsában feküdtek a mozgósok. Azonnal rohant segítségért. Riasztották a rendőrséget, amely nagy erővel vonult a helyszínre. A három szerencsétlenül járt fiatalembert pedig a csepeli kórházba szállították.

A történetek után ellátogatunk a Mozgóposta, Csomagfeldolgozó és Vámüzembe. Íme, néhány vélemény.

Csombok László üzemvezető: „A három utazó dolgozónk szerencsére felépült, de tartok tőle, hogy súlyos lelki sérülést szenvedtek, amely nem fog elmúlni nyomtalanul. Ami történt, tragédia. Ennek nem szabad még egyszer megismétlődnie. Máris tárgyalásba kezdünk a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatósággal, hogy a postakocsikat biztonságosabb berendezésekkel lássuk el.”

Nyitrai Tamás, az ellenőrzési osztály csoportvezetője: „Amikor kiszálltunk a helyszínre, nem lehet szavakkal leírni azt a látványt, ami fogadott bennünket. *Szenkovics István* és *Fehér József* kollégáimmal háromnapig megfeszített munkára volt szükségünk, hogy a sérült küldeményeket rendszerezzük, jegyzőkönyvezzük. A támadók főleg a banknak címzett leveleket tépdesték fel, viszont egy több ezer forint értékű, valutát tartalmazó értéklelvi sértetlenül a kocsiban maradt.”

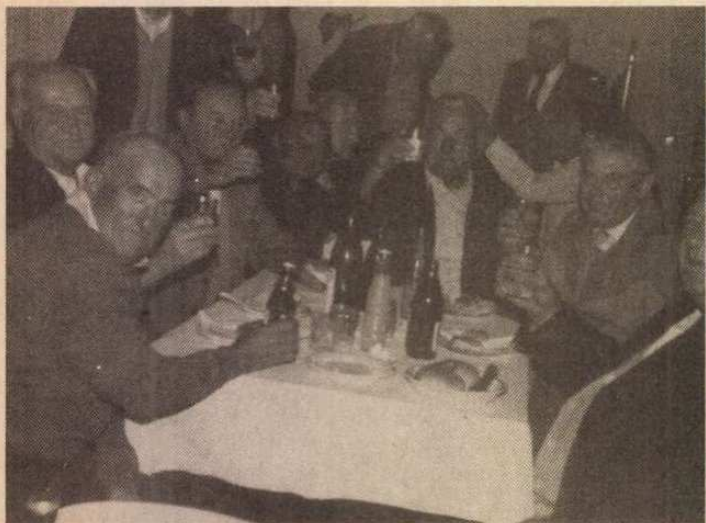
Sima Péter mozgóposta-osztályvezető: „A történetből le kell vonni a tanulságot. Dolgozóink részére meg kell teremteni a biztonságos munkakörülményeket. Sajnos, a bűnözés növekszik hazánkban is, s számitani lehet arra, hogy már nemcsak benzinkutakat, üzleteket, postahivatalokat rabolnak ki, de a nyílt pályán robogó postavonatok is veszélybe kerülhetnek.”

Cserepes Árpád kocsimester: „Örömmel közölhetem, ha minden igaz, még az idén vadonatúj mozgópostakocsik kerülnek forgalomba. A terhelési próbák már megkezdődtek. Egy angol—magyar vegyes vállalat által készített kocsi minden igényt kielégítenek, és olyan biztonsági berendezésekkel vannak ellátva, amit még az önkénteseknek sem árulhatok el.”

Andréka Péter alezredes, az életbiztonsági és rablási csoport vezetője: „A nyomozás jelen pillanatban is nagy erővel folyik. Amit eddig megtudtunk az az, hogy a három támadó a kelenföldi pályaudvar mögötti bokros részen keresztül menekült el. Ezúton is kérjük azokat az utasokat, akik a pusztaszabolcsi vasútállomáson 22.30 körül, illetve a kelenföldi érkezéskor 23.30-kor ott voltak, jelentkezzenek, hogy nem láttak-e egy háromfős, zavartan viselkedő társaságot, akinek hoszszabb, fegyvernek látszó tárgyat véltek felfedezni. Aki tud valamilyen felvilágosítást adni, az jelentse a 112-3456-os telefonszámon.”

Kovarcsik Pál

A Magyar Posta Központja a nyomravezetőnek 50 000 forint jutalmat ajánlott fel. (A szerk.)

Nyugdíjasok találkozója

Hagyományainknak megfelelően a Járműtelep nyugdíjas-találkozóját ebben az évben is ünnepélyes keretek között rendeztük meg.

Rendezvényünkön 280 nyugdíjas vett részt. Körülményeink változása lehetővé tette a közös találkozó megrendezését (korábban két részletben történt), ezzel a nyugdíjasok évek óta tartó igényét elégítettük ki.

A titkári köszöntő után jutalmak átadására, majd az idős

nyugdíjasok megajándékozására került sor. Ezt követően vacsorával kínáltuk vendégeinket. Később zeneszó mellett kötetlen beszélgetés kezdődött. Távozó nyugdíjasainkat 1-1 ajándéksomaggal leptük meg, amit nagy örömmel fogadtak.

A találkozó kellemes hangulatban zárult, amelyre minden jelenlévő örömmel emlékszik vissza.

— póta —

Jól működik az új régióközpont

Mint arról lapunkban már beszámoltunk, Miskolcon október 5-én üzembe helyezték a régióközpontot. A fejlesztés elősegítésére a Magyar Posta a VII. ötéves beruházási tervében 2 milliárd forintot adott a helyi és a távhívó telefonhálózat fejlesztésére.

A fejlesztés szükségszerű volt, mert mind az 1954-től üzemelő 7A-2 típusú főközpont, mind a PAM típusú melléközpontok technikailag elavultak voltak.

Egyúttal jelentős hálózatfejlesztést és rekonstrukciót is végeztek. A fejlesztés során egy új, korszerű számítógépes rendszerrel támogatott tudakozó üzembe helyezésével is növelni kívánják a szolgáltatás színvonalát.

Jelenleg Miskolcon kb. 12 000 igénylő várakozik telefonra. Év végéig összesen 3500

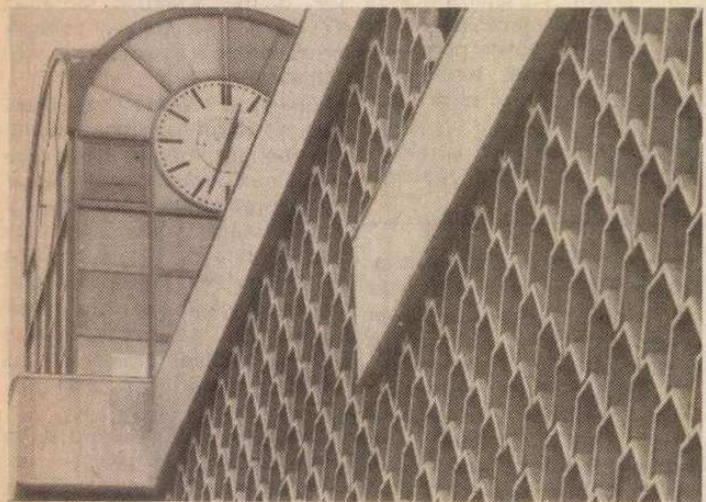
új előfizetőt terveznek bekapcsolni, a továbbiakat folyamatosan, a jövő év folyamán végzik.

Az új távhívó központ üzembe helyezésével nem csak Miskolcon, hanem az egész régióban javult a belföldi és a nemzetközi távhívási lehetőség, s az egész szolgáltatás.

Mintegy 18 000 állomás kapcsolási száma megváltozott. Ha valaki a régi számot hívja, magáról vagy a tudakozó szolgálatától automatikusan tájékoztatást kap a számváltozásról. Az október végén megjelent új megyei telefonkönyv már az új számokat és az új előfizetők adatait is tartalmazza.

A zökkenőmentes átállást több mint 450 távközlési dolgozó végezte.

— h. d. —

Postásviccek

Az öreg postás időnként levelet vitt egy analfabéta nőnek. Ha tértivevényes ajánlott levél érkezett, az átvételt nyugtázní kellett. Ilyenkor a nő mindig két X-et rajzolt a postakönyvbe. Egy alkalommal a postás alaposan meglepődött, mert a nő két nagy O betűt „irt” az aláírás helyére. A postás nem állta meg szó nélkül:

— Mi történt, hölgyem?
— Megváltozott a nevem. Férjhez mentem!

*

Középkorú férfi jelentkezik a körzeti orvosnál:

— Doktor úr, legyen szíves megvizsgálni, néha olyan rossz szul vagyok, furcsa nyomást érzek a mellemen, a szívemben pedig szorítást.

Az orvos megvizsgálja, majd így szól:

— Nézze, uram, közvetlen baj még nincs, de ezek a tünetek azt jelzik, hogy többet kell foglalkoznia az egészségével. Bizonyos életrendi változtatásokra van szüksége. Legelőször is azt javaslom, hogy minden reggel sétáljon egy órát!

— Igen doktor úr, ez megoldható. És mikor csináljam, kézbesítés előtt vagy után?

— kisgergő —

„Titkukról” vallanak a legügyesebbek

Hárman ülünk a Providencia Nádor utcai kirendeltségének egyik szobájában: Bolla Alfréd, a cég üzleti vezetője — aki korábban a 70-es postánál dolgozott — valamint Nagy László és Nagy Lajos kézbesítők. Mi volt a találkozás apropója? Nos az, hogy lassan egyéves tevékenységéről adhat számot a biztosító, és a két legsikeresebb postás üzletkötő, a két Nagy.

— A bevezetőhöz annyit teszsek hozzá — mondja Bolla Alfréd —, hogy csak októberben mintegy 9 ezer kötés történt. Ez arra jogosít fel, hogy higgyünk az Ön által megírt korábbi cikk prognózisában, az éves tervet illetően. Miskolcon és Debrecenben még nem alakult ki a hálózat, de egy hónapon belül ez is megtörténik. Postásaink egyelőre csak életbiztosítással foglalkoznak. Ez azt jelenti, hogy az eddigi eredmények — amelyek közelítően hozni fogják az árbevételi tervet — további optimizmusra adnak okot és jogot. Hogy mindezt konkrétizáljam is: nyolcszáz forintos átlag kötési díjjal számolva havi hétmillió a bevételünk. Ez mindegyképpen igazolja korábbi igényfelmérésünk helyességét.

Nagy László, a Budapest 70-es postahivatal dolgozója harmincéves, hét éve kézbesítő. Nős és apa.

Nálunk indult elsőként a Providencia kötvényeinek ajánlása. Két hétvégén magas színvonalú, profi előadásokat hallottunk, többen beleszerettünk a „lehetőségbe”.

— Hogy miért érdemes? Ez szemléleti kérdés is. Az emberi

léthez hozzátartozik a biztonság... a létbiztonság. A biztosítás ennek egyik eszköze. Ez „filozófiánk” alapja. És — sajnos — minél jobban romlik gazdasági helyzetünk — hál’istennek —, annál könnyebb jó belátásra bírni ügyfeleinket. Paradoxon...

— Általában az érdeklődőket két kategóriára lehet osztani. Egyik a 25—35 év közötti családember, aki viszonylag rendezett anyagi körülmények között él. A másik tábor a nyugdíjasoké, akik úgy vannak ezzel, hogy többre nem vihetik, ez van, ezt kell megőrizni, és erre szánunk is.

— Az én terepem a VII. kerület. Régi bérházak, 1500 címhely. Vannak, akiket ismerek, van, akinek csak a nevét tudom. Van, akinek bejutok, van ahonnan elküldenek. Majd másnap, harmadnap a ház előtt lesnek, hogy meggondolták... Én nem agítalak, nem járatok le másokat, nem akarom „überelni” a többi biztosító ajánlatát. Leteszem a prospektusokat, ha kérdeznak, válaszolok, nem

erőszakoskodom. Mindenki összevetheti és átgondolhatja a különböző ajánlatokat.

— Május elseje óta 31 biztosítást kötöttem. Ezzel eddig havi átlagban 13 ezer forintot kerestem. Ahhoz képest, hogy borralalóval és megpestással együtt ennyiért dolgozom egy hónapig — nem is rossz.

Nagy Lajos az Újpest 1-es hivatal kézbesítője. Tizenkét éve dolgozik a szakmában, jelenleg bruttó 7200 forintért, ami totóval-lottóval, borralalóval 15 ezerre megy fel.

— Mi a titka?

— Talán az, hogy ennyi év után sok az ismerősöm, és átlátom az emberek szándékait, sőt a mögöttes szándékokat is. Lassan mindenkit megismerek, miközben a lépcsőket rovom.

— Hogyan kezd egy biztosítástkötési akcióba?

— Körülbelül így: Hallgasson meg kérem! Számoljunk! Hány éves? Mire mennyit költ? Megéri ez 1-2 üveg sör és két kávé árát? Le lehet, érdemes lemondani erről a biztonságért? Kiról akar gondoskodni? Mert a kedvezményezett bárki lehet.

A gyerekéről, aki most kiskorú? Lehet, ha felnőtt, meg sem akarja ismerni. Változnak az emberi kapcsolatok, és ehhez igazítható bármikor a biztosítás. Aztán megkérdezem: mennyit szán rá? Mennyi pénze van? Rögtön kezdek visszaszámolni, hogy milyen összegű biztosítás feltételeinek is tudna az illető ennyi pénzzel eleget tenni.

— Milyenek ezek a beszélgetések?

— Gondolom, mire céloz. Nem direkt. Érezni kell, hogy hol, mikor, mivel lehet előhozakodni. Tehát nem célzottak, nem kioráskoztak.

— Mit az érvei vonakodás esetén?

— Az, hogy a biztosítás értékkövető. Reálértékét megőrzi. Évi 15 százalék kamatot fizet. A kötvény hitelfedezetet ad. Magyarul hitelfelvételre jogosít.

— Ön is az eredményes üzletkötők közé tartozik. Mit jelent ez számokban?

— Százegy kötvényt adtam el, ez a Providenciaókat folyamatosan havi 40 000 forint bevételt jelent. Saját részesedésem bruttó 110 ezer forint volt.

— Mennyi munkát jelent ez?

— Ha nem számolom azt, hogy egyes helyekre többször is el kell mennem, akkor esetenként mintegy egy-másfél óra. No meg az apróbb szíveségek: hozzam ki a kötvényt, a csekket stb.

— Valamennyiüknek köszönöm a beszélgetést.

— hunyor —

A telefonszerelő

— Nézze szomszédasszony, attól félek, a fiatal albérlőnek nem fog megfelelni a szoba.

— Miért nem? Rendes, tiszta...

— De a bútorok... igen régi. Nézze Suhajdáné, volna egy ötletem. Kölcsönadom az Erzsike kislányomat. Tudja, az ilyen fiatal emberek mindjárt könnyebben akadnak horogra, ha szép lányt látnak a háznál. És talán Erzsike is szerencsét csinál. Nem ez lenne az első eset, hogy valaki első látásra megbolondul. Aztán a végén elveszi a lányt.

— Rendben van — válaszolt Suhajdáné, de már ekkor azt is látta, hogy a kis Erzsike ott vigyorg az ajtóban, kezében egy tállal, mely tele tyúkhúsleves-sel, s fordult is mindjárt át a szomszédba a második fogásért.

— Mert ugye a fiatalembert meg is kínáljuk valamivel — mosolygott Tubákné.

Délutánra elhelyezkedtek a szobában, s vártak. Egészen addig, amíg nem kopogtattak. Az ajtón elegáns fiatalember dugta be a fejét, majd a biztatlanságra beljebb merészkedett.

— Suhajda nénit keresem.

— Csak tessék beljebb kerülni — ugrott fel a helyéről Tubákné.

— Bocsánat, ha rosszkor jöttem...

— Semmi, semmi. De... kihez van szerencsénk?

A fiatalember meghajolt:

— Elnézést: Koltai János vagyok. — Erzsikével is kezét fogott egészen barátságosan:

— Úgy érzem, magát már ismerem. Őh, ne értsen félre, csak az utcán láttam néhányszor. De persze rám se nézett.

Tubákné majd megsült az örömtől:

— No lám, milyen romantikus. Nagyon örülök. Foglaljon helyet, közvetlenül a kislányom mellett.

— Őh, bocsánatot kérek, de én igazán...

— Megharagszom, ha nem ül le. Suhajda néni máris úgy tekint magára, mintha a családhoz tartozna.

— Igazán megtisztelő — és Suhajda néni mosolygott.

— Ma kissé megkésve ebédünk. Már három óra is elmúlt, de direkt magát vártuk.

— Engem? Igazán nem tudom, mivel érdemltem ki.

— Ne szerénykedjen! Egy jóvendőbeli albérlőnek ennyi kijár.

— Tessék? — kérdezte megütözve Koltai.

— Reméljük, a szoba megfelelő magának.

— De bocsánatot kérek — dadogta a fiatalember —, ne

kem főbérleti lakásom van. Őt éve lakom a Szív utcában, a feleségemmel.

Erzsike elsápadt. Tubákné teletorokkal ordított:

— Hát akkor mit keres itt?

— Bocsánat, de engem eddig nem is igen engedtek szóhoz jutni. Azonnal az asztalhoz ültettek.

— Azt mondta, a szobát akarja megnézni.

— Igen, a szobát meg kell néznem, ahol bejön a vezetékek a telefonhoz.

Tubákné pulykavörösen felpattant:

— És azért, mert maga a Suhajdáné telefonját megajátja, az én ebédemet eszegeti?

De már ekkor az eddig szótlan özvegyasszony, Suhajdáné is felpattant csipőre tett kagylót: — Az isten küldte megél, fiam. Soha még ilyen hamar nem jött ki telefonszerelő az én lakásomba. Egészségére a Tubákné főztjét.

Tubákné a lányával mérgesen kifordult az ajtón. A fiatalember elővette táskáját, és szerszámokat szedett elő. Mielőtt azonban munkához látott volna, Suhajdáné a süteményes tábla mutatott:

— Vegyen lelkem még ebből a buktából is. No, magának hozták... Ne szégyellje! No, még! Rakja csak tele a táskáját! Én meg majdcsak kiadom ezt a szobát valakinek. Csak az a fontos, hogy a telefon legyen jó, édes fiam!

Dénes Géza

Mennyibe kerül a lehallgatás?

A szovjet büntetőtörvénykönyv júliusi módosítása legalissá tette egyes büntetőjogi esetekben a telefonlehallgatásokat. A főképpen zsarolással összefüggő bűnesetekben a telefonbeszélgetésekről készült magnófelvételeket a bíróság bizonyítékként felhasználhatja. Valerij Szergejev rendőrezredes sajtóértekezleten elmondta, hogy a bűnüldöző szervek csak az operatív nyomozati szakaszban hallgatták le az állampolgárok telefonbeszélgetéseit,

ugyanakkor a KGB is foglalkozott lehallgatással.

Vlagyimir Kolomijec, a moszkvai rendőrtiszt főiskola docense elmondta az újságíróknak, hogy egy egyórás telefonbeszélgetés rögzítése, illetve a megfelelő engedélyek beszerzése, az ezzel kapcsolatos papírmunka 300—500 rubelba kerül. Egyéb-ként a rendőrség ma nem rendelkezik sem megfelelő személyi állománnyal, sem pedig technikai eszközökkel a munka végzéséhez.

Titkos adó Észtországban

Észtországban elkezdte sugározni adásait az Interkozgalmos Nagyezsda (Remény) nevű rádióállomása, jelenti a Novosztij munkatársa. Az adót Moszkvában jegyezték be, az üzembe állítás és a felszerelés 50 ezer rubelba került. A stúdió „ismeretlen helyszínről” sugározza adásait.

A Remény Rádió műsoraiban sikraszáll a kommunista párt vezető szerepének megőrzéséért, követeli az orosz ajkú lakossággal szemben hozott „diszkriminációs” törvények hatályon kívül helyezését, és egy, a Moszkvának alárendelt önálló közigazgatási egység létrehozását Észtország északkéleti részén.

Az észt hatóságok törvényellenesnek nyilvánították a rádióadót, de semminemű ellenlépést nem tettek az adások megakadályozására. Egyébként sokan tartanak attól, hogy ezek az adások még jobban elmérgesítik a viszonyt az észt és az oroszok között.

APN

Kalocsa postahivatal

Néhány komikus (?) eset.

Az ember sok oktan és botor cselekedetre képes. Rég megtörtént, avagy napjainkból vett országos, illetve világhírű, hírhedt esetek tallózása helyett, maradjunk meg portákon belül.

A posta három részre osztásával az utódvállalatok dolgozóinak körében — még szerencse, hogy nem országos méretekben — kialakult néhány egymást marcangoló „csapat”, amelyekre ma már sokan pironkodva gondolnak vissza.

Melyek voltak ezek? Elmondják interjúalanyaim. Többségük kérésére az írásban mindannyian névtelenek maradnak.

*

A szép küllemű ötödosztályú postahivatal egykori távbeszélő osztályvezetője, „haragszom rád” viszonyban volt és van a hivatal vezetőjével. Szédületes női rafinériával palástolja volt főnöke iránti dülását-fúlását. A távbeszélő-kezelők ezt a nyílt titkot ismerik. A központvezető pártján állnak, s ha őket hallgatja az ember, úgy tűnik, nekik van igazuk. A két vezető közül melyik szenved cezaromániában? Ezt csak egy pszichológus tudná megmondani. A postahivatal-vezető szerint lett volna már rá ok, hogy a távbeszélő osztályvezető szűrét kitegyék, vagy alacsonyabb beosztásba helyezték. Sajnos, abban az időben az osztályvezető „piros könyves” védettséget élvezett. Kapóra jött a hivatali főnöknek a posta szétválása, így megszabadult a távbeszélő osztályvezetőtől is.

A szétválás óta a hivatalvezető azonban nemigen mer beszélgetést jegyeztetni. Az ok: a kért beszélgetést szigorúan, szabályosan besorolják, ami még nem is lenne baj, de mindig van a kapcsolat sorrendjében a kért jegyzést megelőző, magasabb osztályba sorolt sürgősségi fokú hívás. Mit tehet a hivatalvezető, ha nem akar esztig várni? Azonnalira, vagy igen sürgősre kéri a kapcsolást. A távbeszélő-kezelők részéről a válasz hivatalos, mondhatnám rideg: — „Tízszeres (vagy háromszoros) díjjal jegyeztem.” S máris kattán a vonal, jelezvén, hogy a kezelő befejezte a hívással kapcsolatos teendőit.

*

Felnőtt ésszel fel nem fogható gonosz és gyerekes dolgokkal találkoztam az egyik nagyhivatalnál. Először a rosszindulatú esetet „tálalom”. Nekem könnyebb, mert mondandóm nem romlik úgy rám, mint ahogy a velem beszélgető szakértőre azon a forró augusztusi napon a boltban frissen megvásárolt sertésoldalas és -máj.

A kérdéses hivatalnál még nem dőlt el, hogy az épületből mennyi a postai és mennyi a távközlési rész. Vagy melyik fél lesz a bérő, illetve melyik lesz a tulajdonos. Kérdéses volt még a folyosón lévő hűtőszekrény tulajdonjoga is.

— ily —

„Beszélni nehéz”

A postás óvodákban az idén már csak két logopédus dolgozik, mert gazdasági megfontolások miatt a Szociális Ellátó Kft. vezetői úgy gondolták, hogy e két szakember is megbirkózzon a feladattal. Nem gondoltak arra, hogy a beszéd az egyik legfontosabb emberi cselekedet, amely nélkül nem lehet társadalomban élni. Képzik el, kedves olvasóim, ha olyan postással találkozunk, aki pöszög, vagy dadog, vagy olyan menedzserrel, aki nem tudja szépen kifejezni magát, esetleg olyan sztrájkolni készülő postással, aki nem tudja érdekeit szabatosan kifejezni. A beszéd fontosságáról, a szép kiejtésről beszélgettem Kocsisné Mező Zsuzsával, aki társával Bartsch Évával együtt azon fáradozik — igazán nem nagy fizetésért — elsősorban hivatásszeretettel, hogy a postás gyerekek lehetőleg hibátlanul beszéljenek.

— Kedves Mező Zsuzsa, sok olvasónk nem tudja mivel foglalkozik egy logopédus. Legyen szíves mondja el nekünk, mi is az a logopédia.

— Logopédusként dolgozom két óvodában, itt a VI. kerületi Gorkij fasorban és a III-as óvodában, Kőbányán. Az én feladatom a beszédjavítás, de foglalkozunk a beszédritmus és a beszédtempó javításával is, így a dadogással, a hadarással, a meglassúbbodott beszéddel, a pöszögéssel. Olyan gyerekekkel is foglalkozunk, akik nem beszélnek, valamint a megkésett beszédfejlődésűekkel, és speciális új profilként olvasás, írás előkészítésével is.

— Egy logopédus mennyiben tud betekinteni a magyar családok életébe, és a helytelen kiejtés és a rossz beszéd mennyire a rossz családi élet következménye?

— Ez a kérdés bonyolult. Közvetve ismerem meg a családok életét, a gyereken keresztül. A beszéd nemcsak a gyerek személyiségét tükrözi, hanem azt is, hogy szeretettel veszik-e körül, vagy elhanyagolják-e. Lehet következtetni a család műveltségére, kulturált-

ságára, a szülők beszédképességére is, s arra is, hogy mennyit foglalkoznak a szülők a gyerekekkel. Egy pöszö kisgyerek rossz beszédpélda élménye például, ha az anya sokat gügyög a gyerekeknek. Ezt könnyen eltanulják. A dadogás tükrözi leginkább a gyermek lelki problémáit; az ok többnyire a durva, szeretetelen családi élet. Egy dadogó gyereket soha sem úgy kell kezelni, hogy csak a dadogás megszűntetésével foglalkozunk, szükséges a szülőkkel való kapcsolatfelvétel is, családterápiával. Szerencsére óvodáinkban kevés a dadogó gyerek, ha mégis találunk ilyeneket, beküldjük őket a beszédjavító központba.

— Tehát végül is kimutatható, hogy a beszédhibák elsősorban a családi élet megromlása miatt keletkeznek?

— Nagyon nehezen határolható el egymástól a környezeti és a veleszületett rendellenességek miatti hiányosság. A két ok együttesen okozza a beszédhibát. Az viszont bizonyos, hogy a rendezett, jó családi élet hozzájárulhat a gyógyuláshoz. A beszédhiba nem küszöbölhető ki a család segítségével.

— Említette, hogy két óvodában is dolgozik, hány gyerek tartozik Önökhöz?

— A két óvodában több mint 200 gyerek beszédállapotát figyelem, s közülük a beszédhibákkal foglalkozom.

— Lehet-e következtetni a gyerekek beszédképességéből általában a magyar emberek beszélni tudására?

— Közvetlen összefüggést nem lehet felfedezni a felnőttek és a gyermekek beszéde között, de az kétségtelen — mivel a gyerek utánozza a felnőtteket — hatással van rá, hogyan beszélnek a felnőttek a környezetében. A szülők, az ismerősök szókincse, kulturált vagy kulturálatlan nyelvhasználat hat a gyerekekre is. De nyugodtan mondhatjuk, a gyerektársadalom beszédképességét e 200 postás óvodás beszédképessége tükrözi. Nagyon szomorú az, hogy jelentős részük igen csekély szókincsel

rendelkezik, főleg csak a magyar konyhanyelvvél: hozd ide, vidd ki, fűzd be a cipőt, gyere ide stb. Ennek az az oka, hogy a gyerekekkel nagyon keveset beszélgetnek otthon, nagyon sok szülő nem mesél, csak a hétköznapi élet szintjén beszélgetnek egymással. Ha az édesanya leül a gyerek mellé, hogy beszélgessen vele, ezt semmi nem pótolja. Az óvoda sem tudja ellensúlyozni ezt a hiányosságot, bármennyire is próbáljuk, hiszen létrehoztunk egy anyanyelvi kurzust. Trágédia, hogy a mesék elmaradásával izes magyar szavak esnek ki nyelvhasználatunkból, mint például a trón, a táltosparipa stb. A gyerekek 80 százaléka nem ismeri e szavak jelentését. Nem tudják, mi az a sárkány, a szépséges tündér. Az anyanyelv konyhanyelvvé vált.

— Hány gyerek él ilyen konyhanyelvi környezetben?

— Körülbelül a gyerekek fele nem tanul meg rendesen magyarul. És csak egyharmad részük beszél árnyaltan, szépen.

— Tehát azt mondhatjuk, hogy a szülők felelőssége óriási, hogy a gyerekek beszédképessége, szókincse miként alakul?

— A szülők felelőssége óriási és elsődleges, mert sem az óvoda sem az iskola nem tudja pótolni a család mulasztását. És egyre inkább nem tudják pótolni. A gyerek nem csak olyan lesz, amilyennek neveljük, a gyerek úgy is beszél, ahogy megtanítjuk. A nyelvi alapozást a család adja meg. Arra az óvónőknek nem marad energiájuk, hogy minden gyerekkel egyenlően foglalkozzanak, és megtanítsák őket a kifejező beszédre. Ha otthon nem tanítjuk meg a

szabatos, szép beszédre a gyereket, akkor felnőtt korukban esetleg úgy fognak beszélni, mint Bányász Rezső. Úgy tűnik, manapság a család és az iskola együtt szoktatja le a gyerekeket a beszédre. A tanárok már annak is örülnek, ha a gyerek két épkézláb mondatot ki tud nyögni. Elképesztő, hogy erre a nagyon fontos dologra nincsen idő.

— Mit lehet ez ellen tenni?

— Sajnos, az én tevékenységi területem meglehetősen behatárolt, nehezen tudom ellensúlyozni a társadalmi környezet káros hatásait. Annnyit tehetek, hogy az itteni 40 rászoruló gyerek beszédhibáját próbálom kijavítani, gyógyítani, talán nem szerénytelenség: 90 százalékuk óvodánkban beszédhiba nélkül kerül ki. Az olvasás-előkészítésben egyetlen gyereknek sem volt még gondja óvodáinkban. Az a baj, hogy legjobb kollégáink elmenetele miatt több gyerekkel kell foglalkoznunk, s bár mindent megpróbálunk, mégsem tudjuk teljesen pótolni a kiváló szakember hiányát. Szükség lenne legalább még egy logopédusra.

— Hogyan lehetne megmagyarázni, meggyőzni a gazdasági szakembereket, hogy a logopédia milyen nagy jelentőségű?

— Megpróbáltuk elmagyarázni a beszédképesség fejlesztésének fontosságát, de nem sok sikerrel. Mindaddig amíg rövid távú gazdasági megfontolások a kultúrát és benne a logopédusokat háttérbe szorítják, addig nem garantálható az új nemzedék szabatos és szép beszéde.

• Udvarhelyi András

MISKOLCI HÍREK

A közelmúltban Budapesten a vidéki távgépíró-kezelők részére tartott országos távirásversenyen Fridel Katalin, a Miskolci Postaigazgatóság fiatal versenyzője érte el a legnagyobb sebességet: percenkénti 320 leütéssel, mivel azonban egyetlen leütési hibát vétett, a mögötte leütési hibességekben messze elmaradó másik két versenyző után csak a harmadik helyezést érte el. Teljesítményével így is 9000 forint versenydíjat nyert, és igazgatói dicséretben részesült. Fridel Katalin a Miskolc 1-es hivatal megbecsült dolgozója. Öt évvel ezelőtt végezte el Miskolcon a postaforgalmi szakközepiskolát. Fegyelmezett, szorgalmas.

Munkatársai, felettesei körében népszerű, és köszönetetnek örvendő, mint a jövő távirásnemeszedék egyik kimagasló és biztató reményekre jogosító egyénisége.

*

Miskolc 1 postahivatal szakszervezeti bizottsága, valamint a Távközlési Dolgozók Szabad Szakszervezetének miskolci nyugdíjastagozata a szakmával karöltve a nyugdíjasok részére hangulatos találkozót rendezt,

*

A miskolci postás nyugdíjas klub az őszi szezonban meglátogatta — Kisfalvi Attila szaktárs szakszerű vezetése mellett — az új régióközpontot. Októ-

berben a tagság részére Bemlőczy György postai üzemorvos értékes és érdekes orvosi előadást tartott. Novemberben diavetítéses útibeszámoló szerepel a klub műsorán.

Egerben is színes volt a postás nyugdíjasklub programja. Október 4-én meglátogatták az Egerben újonnan létesült Palóc Múzeumot. A rendezők alapos tudását és szeretetét dicséri a kiállítás. A házi- és munkaeszközöktől a népszokásokig, a születéstől a halálig, a mindennapi munkától a szórakozásig bemutatnak minden mozzanatot. Régen elfeledett munkaeszközöket fedezhet fel a látogató. Gyönyörködhet a színpompás szöttekben, az ünnepi ruhákban, a lakás díszítésére szánt kézimunkákban. Érdemes megnézni!

Az egri nyugdíjasok meglátogatták a nemrég megnyílt pénzverdét, amely a várban működik. Ragyogó időben a tagság nagy része megtekintette a működő pénzverdét és a numizmatikai kiállítást. A tablókon tájékoztatást kaptak a római császárok, a középkor, az új és legújabb kor fejedelmeinek, főuraik pénzverdeiről, különleges alkalmakra gyártott érmeikről.

*

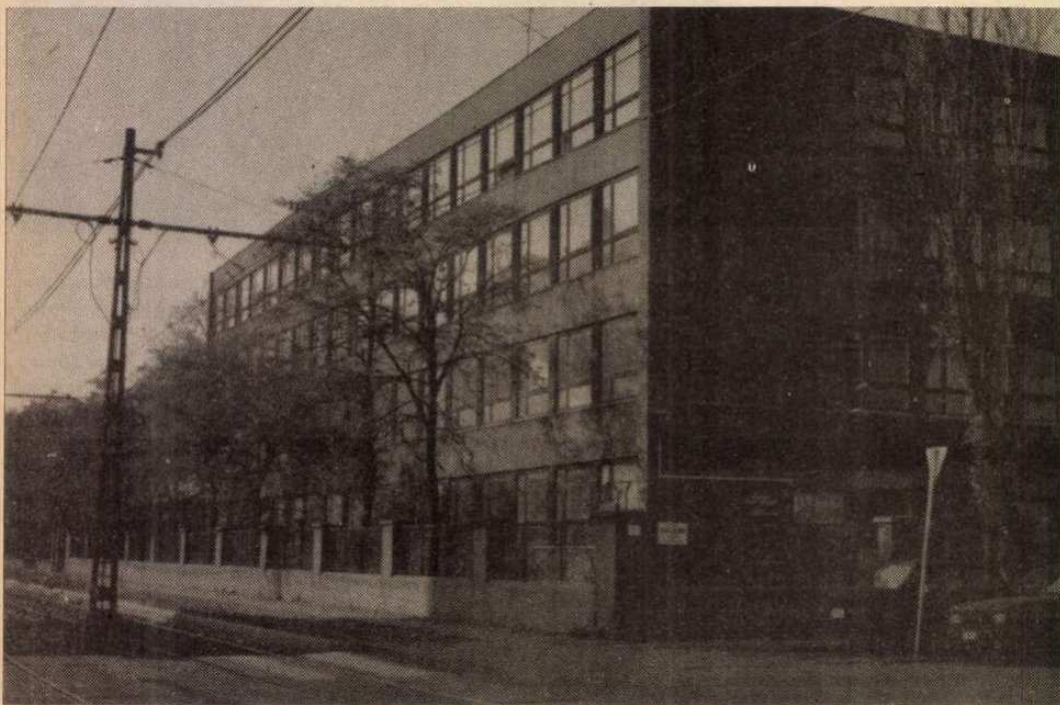
Szokásos találkozójukat tartották — a nemzetközi barátság jegyében — a rozsnói postás labdarúgók, a miskolci postai, illetve távközlési labdarúgókkal. A mérvőzően a miskolciak bizonyultak jobbnak, az eredmény 6:2 volt a javukra.

Horváth Dezső

Együtt, egymásért

Beszélgetés a COMEX igazgatójával, és a munkástanács elnökével

A COMEX egy kft. szépen hangzó neve, de valójában mit is takar ez a név? Tudott dolog, hogy 1990 elejétől a Magyar Posta különféle szolgáltató egységei szétváltak, s többek között kft.-ké alakultak. Így született meg a COMEX is. Munkája a gyárak, üzemek, hivatalok hírközlési hálózatának karbantartása, javítása. S ha arra gondolunk, hogy Budapesteken közelítőleg 400 ezrezer ponton működik a kft. tevékenysége nem kis felelősséggel jár.

Csiszér Balázs ügyvezető igazgató 927 ember igencsak felelősségteljes munkáját irányítja, s ha 100 százalékgig nem

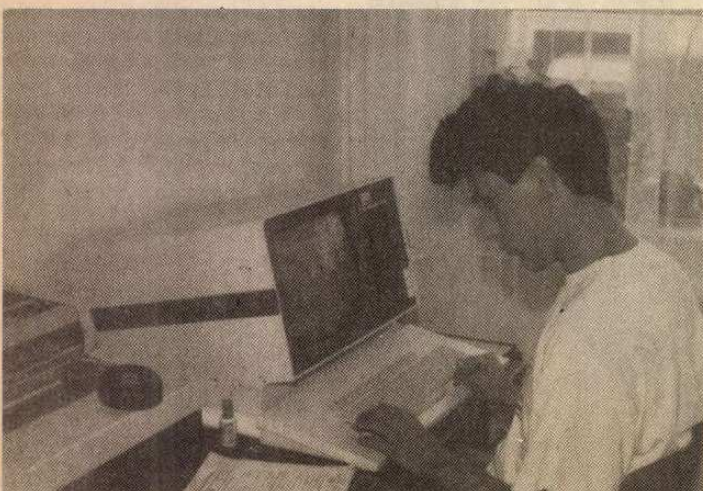

is mondható elégedettnék, mostani s jövőbe vetett derűlátása megalapozottnak tűnik.

— Alaptevékenységünk a vállalkozás létesítése, üzemeltetése Budapest egész területén, kötelező jelleggel. Ez azt jelenti, ha az előbb említett alközpontok közül bármelyik meghibásodik, dolgozóink autóbá ülnék, villamosra, autóbusszra szállnak, s javítanak.

— Kft.-vé alakulásukkor történt-e létszámleépítés? Általában milyen a szellemi, illetve a fizikai dolgozók aránya?

— Elbocsátásra nem került sor, jelenleg 257 szellemi és 670 fizikai dolgozónk van, és úgy gondolom, ez a követelményeknek megfelelő állapot, bár törekszünk arra, hogy a fizikai dolgozók aránya még nagyobb legyen. Nekünk inkább felvenni kellett embereket, nem elbocsátani, hogy gazdasági, pénzügyi munkánkat erősítsük.

— Mennyi az éves termelési értékük?

— Mi ezt árbevételnek hívjuk, s mintegy egymilliárd forint körüli, havonta tehát körülbelül 70-80 millió forint.

— Önöknél most egy felmérés vizsgálat zajlik, ennek pontos eredményét még nem tudják. Mégis mit gondol, bevált a kft.? Milyen tapasztalataik vannak?

— Feltehetően bevált, mozdul-konyhaban lettünk, fel tudtuk venni a piacon lévő versenyt.

— Mit jelent ez a verseny? Ki az önök — fogalmaznak úgy — vetélytársa?

— Az első és legfontosabb terület a vállalati hírközlés, ahol megjelentek a kis külső cégek, magánvállalkozók, amelyek különböző típusú berendezéseket ajánlanak a vállalatoknak. Ez a mi legnagyobb konkurenciánk. Ezek elsősorban kis berendezések, titkári készülékek, de nagy berendezések is megjelentek már. A posta korábban csak hazai berendezéseket tudott adni, és ezt is monopolhelyzetben. Ez most változott, de változtattunk mi is, kapcsolatba léptünk olyan külföldi cégekkel, amelyek Magyarországon vegyes vállalatokat hoztak létre, és a legkorszerűbb berendezéseket tudják nekünk szállítani. Így a megnövekedett konkurenciával szemben eredményesek tudunk maradni, sőt piacunk, megrendelőink körét növelni tudjuk. Négy osztrák cég nevét említeném, amelyekkel kapcsolatban állunk, ezek az ALKATEL, KAPSCH, SCHRACK és TELENORMA.

— Ezeket a cégeket önök nyilván versenyeztetik, azaz a legjobb árfekvésű ajánlatokat fogadják el, de jut-e erre pénz? Hiszen a legjobb ajánlat is csak illuzórikus, ha az anyagi háttér bizonytalan.

— A jelenlegi helyzet szerint ebben nincsenek gondjaink, pénzügyi helyzetünk rendezett, s reményünk van arra, hogy ez a jövőben is így marad. Alaptevékenységünk a fenntartás. Ez folyamatos munka. Minket nem sújt az a helyzet, mint másokat, hogy megrendelőink pénze az év végére elfogy. Erre vannak áthidaló megoldásaink. 150 fős szerelőcsapatunk rekonstruk-

ciós munkát is végez, ennek ütemezését mi készítjük, s ezt nyilván a számunkra megfelelő időpontban végezzük.

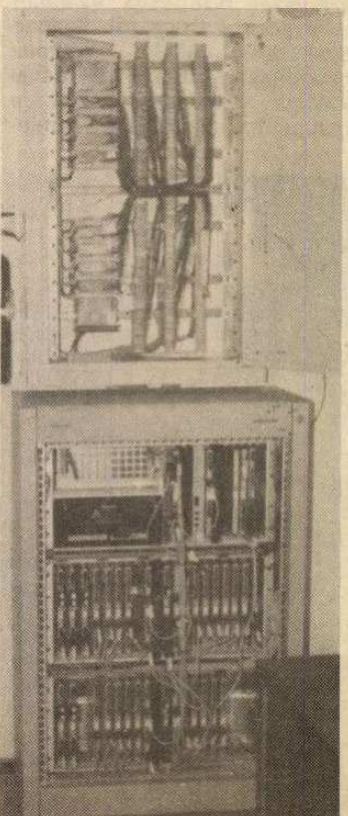
— Szerelőcsapatról beszélt. Valójában hány részlegük van?

— Az alakuláskor teljesen újjászerveződöttünk. Igyekeztünk feladatorientáltan tervezni. Budapest területén 3 fenntartó üzemünk van, ezenkívül 2 központi üzemünk, fenntartó, illetve szerelőüzem. Ez a végrehajtási szint, s emellett van egy irányítási törzs, ezen belül egy üzemeltetési-irányító, egy marketing- és kereskedelmi és egy gazdasági részleg. Szerencsés helyzetben vagyunk, hiszen az általunk üzemeltetett berende-

zések a tulajdonunkat képezik, s ez stabilitást ad. Sajnos, azt is látni kell, ezeknek a berendezéseknek 60 százaléka elavult, cserére szorul. A másik, ami szintén jó dolog, hogy vagyunk, bevételeink alapján képesek vagyunk sokkal nagyobb készletekkel gazdálkodni, az igényeket gyorsan kielégíteni. Ezek már a legkorszerűbb készülékek.

— Újra a pénz! Önöktől rendelkeznek egy új berendezést: van

akinek van erre pénze, van aki hozomra kéri. Ilyenkor mi történik?

— Akinek megfelelőek az anyagi feltételei, az soronkívüliséget élvez. Az elavult berendezések pótlásánál pedig saját erőből, meghatározott program szerint járunk el.

— Kedves Lázár András! Ön a szakszervezeti munkástanács elnöke, egy olyan kft.-nél, melynek épülete a Balkán utca sarkán áll. Én úgy veszem észre, ebben az épületben nem balkáni állapotok uralkodnak; mi erről a véleménye?

— Szakszervezeti munkástanácsunk április 4-én alakult, abból a célból, hogy ne a régi szakszervezeti struktúra legyen, amivel nem voltunk megelégedve. Ennek a lényege az, hogy komplex érdekképviseleti szervet állítsunk fel a dolgozók érdekében. Ez nem egy felülről erőltetett szerv, ezt dolgozaink kezdeményezték.

— Az is lényeges, hogy nemcsak a szociális érdekképviseletet vállaltuk el, emellett megalkotottunk egy szakmai bizottságot, amelynek albizottságai is vannak, mindazoknak a tevékenységeknek a képviseletére, amelyet mi a COMEX-ben végzünk. Itt gyakorlatilag a legjobb szakemberek vannak, s számunkra ez egy fórum. Amit hivatalosan nem tudnak keresztül vinni, azt ezen a fórumon megjeleníthetik, s ezáltal is nyomást tudunk gyakorolni a szakmai vezetőkre, úgy, hogy a régi postai hierarchiától elszakadva egy rugalmasabb céget hozunk létre.

— Ha jól értem, önök kiemelt feladatnak tekintik a szakmai munka felügyeletét, általában tovább szeretnék lépni a leegyszerűsített szakszervezeti munkán.

— Régen ezt úgy hívták, tárgyalási ellenőrzés. Mi ezt valóban komolyan gondoljuk, és meg is valósítjuk!

— Amit ön elmond, az nagyon szép, de mit szólnak ehhez a szakmai vezetők? Nem tekintik illetéktelen beavatkozásnak?

— Jelenleg ez az együttműködés megfelelő: a szakma elfogadott bennünket partnerként. Ez egyrészt óriási felelősség számunkra, másrészt óriási lehetőség is. Igen sok dologban hangoztathatjuk a véleményünket, egyetértési jogunk van nem csak bérkérdésben, hanem a konkrét szakmai napi dolgokban, stratégiában, taktikai lépésekben. Ezeket kemény munka volt kiharcolni, meg kellett küzdeni a szemlélettel, amely részben jogos volt, s tartott attól, hogy kettős kormányzás alakul ki a cégeknél. Mi ezzel nagyon tisztában vagyunk, és megkíséreljük úgy irányítani a dolgokat, hogy ez pozitív irányba hasson.

— Nem említettem még egy nagyon fontos dolgot: a szakszervezeti tanács privatizációs folyamatban való részvételét. Nagyon figyelünk arra, hogy naprakészek legyünk ebben a folyamatban. El akarjuk érni, hogy a dolgozók érdekeltsége megjelenjen, hiszen jelenleg az egyik legnagyobb gondunk az alacsony bérszínvonal. Ezen többek között úgy változtathatunk, ha tulajdonhányadot szerzünk a cégnél. Ennek a mértéke még bizonytalan. Ez függ a törvénytől, függ attól, milyen erősek leszünk. Szerencsére a szakmai vezetők ebben is partnereink.

— Azt hiszem, az önök törekvése teljesen egyértelmű, s egyezik a szakmai vezetők szándékaival. Gazdái szeretnék lenni munkahelyüknek, gazdái, felelős gazdái, s jó partnerei megrendelőiknek. Ennél szimpatikusabb utat önök aligha követhetnek.

Veégh Ádám

Csak a szépre emlékezünk...

... mondták beszélgetésünk résztvevői: Varjú György, a Kábfenntartó Üzem építésvezetője, szakszervezeti titkár; Marton Lajos főbizalmi, a birkavacsorák főrendezője és Csala Lászlóné, a 8-as konyha vezetője, úgy is mint „háziasszony”.

Am, a Tisztelt Olvasó bizonyára emlékszik arra az „ügyre”, ami attól vált üggyé, hogy a Szociális Hivatal különböző akadályozó intézkedései miatt korábban majdnem meghiúsult a hagyományos számba menő birkavacsora.

Csak emlékeztetésül: helyiség, evőeszköz, hivatalos papírok, és főként a 270 százalékos „szociális rezszi” voltak a vita főbb, sarkalatos pontjai.

— Mikor volt az idei esemény, amit önök jobban szeretnek nyugdíjas-találkozóknak, vagy baráti összejövetelnek nevezni? Az egyszerűség miatt azonban maradunk a birkavacsora elnevezésnél!

— Október 12-én — tájékoztat Varjú György. Mintegy 50 nyugdíjasunk, és 100 dolgozónk vett részt ezen családtagjaikkal. Ez egy olyan köldökzsinór elembertelenedett világunkban, amiért mindent megteszünk. Akik egy életet leéltek közöttünk, vagy évtizedeket együtt dolgoztak velünk, ne szakadjanak el egymástól. Ezért folyt az „adáz küzdelem...”

— Hogyan zajlott le az idén a jeles esemény?

— Hagymányosan. A birkát mi vettük — 97 kilót — hatóság boltban, mindenféle papírokkal igazolva, és az Ivánka utcában az udvaron, bográcson főztük meg. Ennek így kell lennie, mert ettől válik egy vacsora egész napos programmá. És a hangulata is más. Lehet nassolni, bele-belekóstolni. Tudja hogy van ez.

— Kik voltak a szakácsok?

— András Lajos és Varga Ilona. Aktiv dolgozóink, ám mint szakácsok most mutatkoztak be. Mondhatom nyugodtan, hogy igen sikeresen.

— Volt más is a terűl asztalkámon?

— Igen. Sertéspörkölt, savanyúság, köret, túrós sütemény. Ezeket a konyha készítette el. Ök szervizolták, és a felszolgálást is vállalták. Természetes,

hogy abroszt, evőeszközt, szalvétát is kaptunk.

Marton Lajos veszi át a szót, és kiegészíti azzal, hogy az árváltozások ellenére a tavalyi 70 forintos egységárhoz képest most sem kértek többet 90 forintnál. Ez is úgy jött ki, hogy a nyugdíjasok és hozzátartozóik tiszteletjegyet kaptak, tehát nekik nem kellett fizetniük.

Csala Lajosné volt végül is a háziasszony, és ő gazdálkodta ki ezt a valóban méltányos árat.

— Hogyan tudott így „búvészkedni”?

— A vacsora ára este 6-tól 110 százalékos rezsit tartalmaz. Ha mi a többi — italt, kenyeret, süteményt stb. — munkaidőben készítjük el, és értékesítésre átadjuk a büfének, akkor ennek a rezsije csak 70 százalék. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a Szociális Ellátó Kft. étterme a munkásszállóban van, amelyért még terembérltet is felszámolnak, ugyanakkor a szálló lakói is bejöhettek oda. A belvárosi konyha ettől eltérően gazdálkodik, és mások a körülmények is. Miután a hivatalunkból kft. lett, és mi ennek vagyunk a tagjai, önállóan gazdálkodjuk ki a nyereséget, vagy kompenzáljuk a veszteséget.

Ismét Marton Lajosnál van a szó.

— Igaz, hogy amennyiben a sertéspörköltet is mi készítjük, úgy mint máskor, akkor 5 ezer forintból kijött volna. No meg rengeteg munkából. Az idén vállaltuk, hogy fizetünk 8 ezer forintot, de osztályon felüli volt a kiszolgálás, nekünk ebben semmi dolgunk nem volt. És annyit főzték, hogy el sem fogyott. Másnap a szolgálattelőknek is jutott belőle.

Végyszót kérek a tisztelt résztvevőktől!

— Csaláné: Akkor örül a lel kem, ha minden elfogy. Vállaljuk, hogy megőrizzük ezt a hagyományt. Legközelebb jöjjön el maga is!

— Köszönöm.

— Varjú: A túrós volt a sztár. No meg, hogy megrendeztük.

— Marton: Nagy volt a visszhang. Megszűnt a „mosolyszűnet” is. „Félünk”, hogy jövőre túl nagy lesz az érdeklődés.

Véleményem szerint ez lenne a legkisebb rossz!

Hunyor Zsolt

Változások és események a debreceni postássportban

A jövőben új névvel, Postai és Távközlési SE néven szerepel a debreceni postás sportegyesület. Erről döntött a vezetőség a legutóbbi ülésen, amely úgy gondolkodott, ha a régi Postás SE megnevezést a Postaigazgatóság és a Távközlési Igazgatóság vezetőinek kérésére megváltoztatja a mai szervezetnek megfelelően, akkor mind a két szerv támogatja az egyesületet anyagilag.

A múlt — a háború utánra gondolva — igen szép volt. Az egyesületben 16 szakosztály működött, olimpikonokkal, magyar bajnokokkal. De ez már nagyon régen volt. Ma már csak a tömegsporttal foglalkozunk. Az SE labdarúgó-szakosztályában 4 kispályás csapat van, ezenkívül sakk-, asztalitenisz- és horgászszakosztály működik, valamint a természetjárók. Anyagi feltételeink függvényében igyekszünk évente 5-6 területi versenyt rendezni, de csak hírközlési dolgozók részére. Ennek a döntőit itt, Debrecenben rendezzük meg. Sajnos ebben az évben ez nem a legjobban sikerült, mivel csak az év második felében vált világossá az év második utódpostaszerv támogatja az SE-t. Nos, mára már ez is eldőlt. Gondolom, az 1991-es év ügyé a

szempontból talán már biztatóbb lesz, és a versenynaptárunkhoz tudunk majd igazodni.

A Gali Károly atlétikai emlékversenyről már tájékoztattuk a lap olvasóit. E rendezvény után hét kispályás csapat részvételével megrendeztük a kispályás labdarúgó tornát. Az első három helyezett 1-1 futball-labdát kapott. Egy-egy csapat 10 dolgozót nevezhetett a tornára. A végeredmény így alakult: első a Posta I. csapata, második a Posta II. csapata, míg harmadik a Nyíregyháza 2-es hivatal csapata lett.

*

Október 13-án a Magyar Műsorszóró Vállalattal együtt rendeztünk Postás Kupa elnevezésű kispályás labdarúgó tornát. Ezen csak a meghívottak, azaz négy csapat vett részt. A végeredmény a következő volt: 1. Jászberény, 2. Szentés, 3. Debrecen, 4. Solt.

Mind a négy csapat egy-egy debreceni csikós kulacsot kapott. Majd ha fáradtan is, de a kora esti elbészelgetés után. Igen jó hangulatú, baráti találkozó volt. A vacsorán részt vettek a családtagok is.

Tóth Andor

Betty a pisztolycső előtt

Nem, kérem, nem egy westernfilmről van szó, bár hősnője, V. L.-né, az igen megnyerő külsejű Betty, beillene bármelyik vadnyugati kalandfilm dekoratív hősnőjének.

Egyszóval ismételtelen hangsúlyozom, hogy a nem mindennapos kaland, melynek során a csinos Bettyre pisztolycső meredt pénzt követelve, nem Texas valamelyik bankjában, hanem itt, Miskolcon, a diósgyőri városrész legnagyobb postahivatalának, a Kiss tábornok utca 30. szám alatt levő Miskolc 10-es számú postahivatal egyik felvételi ablaka előtt történt a közelmúltban. Annál az általános felvételi ablaknál, amelyet postás köznyelven salternak hívnak.

Egyik este a hivatal zárása előtt, de az úgynevezett pénztárazár után, háromnegyed nyolc körül egy marcona külsejű, szakállas férfi beadott a felvételi ablak pultjára egy megcímezett levelet 5 forintos bélyeggel felszerelve, azzal a kérdéssel, hogy elegendő lesz-e a bélyeg a levélre. Betty ránézett a levélre. Láta, hogy a levél Miskolcra szól, így fel sem nézve a kérdezőre válaszolta, hogy mivel a levél helybe szól, az 5 forintos bélyeg elegendő. Ezzel folytatni akarta munkáját. A férfi azonban nem távozott az ablaktól, de kolléganőnk csak akkor pillantott fel rá, amikor látta, hogy az ügyfél nem tágit az ablaktól, az előcsarnok pedig üres körülötte. Megkérdezte:

— Óhajt még valamit?
— Mást semmit, csak egy kis pénzt szeretnék elvinni!

Betty először tréfának gondolta ezt az egész furcsa helyzetet, és ilyen hangulatban is válaszolt:

— Ilyenkor? Hiszen most senkinél nincs már pénz. A kasszák üresek.

— Akkor magát fogom elrabolni!!!

— Engem? Hiszen én annyit sem érek, mint az üres pénzes kasszák...

Ilyesféle tréfás hangnemű párbeszéd zajlott le közöttük, V. L.-né, Betty elmondása szerint. S ekkor a nem éppen megnyerő — most már a „nőrablót” színlelő — férfi határozottan előrenyújtotta Betty felé a tenyerét, melyben egy normális nagyságú pisztoly volt, s csövé az asszonyra szegezve, határozott hangon, szinte fenyegetően szólt:

— Ne gondolja, hogy ez csak játékszer. Úgy gondolkodjon, hogy ez komoly fegyver!!!

Betty ekkor kezdte érezni, hogy nem valami izetlen tréfáról van szó, hanem szorongató helyzetbe került. Mivel a férfi állandóan figyelemmel kísérte — kezében a rá tartott pisztollyal — még olyan mozdulatot sem mert megkísérelni, hogy a rendőrségi riasztókészüléket működtesse. Igyekezett higgadságát és határozottságát mindvégig megőrizni, de csak arra telt erejéből, hogy kissé félrehajolva, az ominózus levelet a gyűjtőtartályba tegye. Ezt kihasználva, a fegyverrel fenyegetőző férfi egy pillanat alatt eltűnt a hivatalból.

Alig ocsúdtak fel az agyremek tűnő stressz hatásából, a jelenet postás tanúi máris feljelentést tettek ismeretlen tettes ellen a rendőrségen. Mivel a postás kollégák pontos személyleírást a hivatalban — legszolidabb kifejezéssel élve is — botrányt okozóról nem tudtak adni, a rendőrség úgynevezett forrányomos nyomozói még aznap éjszaka két ízben is felkeresték V. L.-né lakását, hogy pontos személyleírást kaphassanak.

V. L.-né idegességében először még személyleírást sem

tudott adni, majd újbóli meghallgatása alkalmával — mint egy krimi, úgy pergett le előtte az egész jelenet — szinte látomászerűen felvillant előtte a pisztolyos férfi arca és egész külseje. A személyleírás, valamint az általa feladott (a feladó nevének és címének feltüntetése nélküli) levél címének segítségével a rendőrség a meglehetősen ostoba elkövetőt megtalálta.

Úgy gondolnánk, hogy ezzel az ügy a sértett részéről befejeződött. Sajnos nem, mert néhány napja az elkövető újból megjelent Betty felvételi ablaka előtt, és most már határozott, fenyegető hangon mondta neki, valahogy így:

— Csak azt nem tudom még, hogy mit csináljak magával, amiért feljelentett a rendőrségen!

Ez fényes nappal, kora délután történt.

A kollégák most már éberebbek voltak. Azonnali telefon a rendőrségre. Az érdekelt „támadót” gyorsan az erélyes hivatalvezető szobájába terelték, ahol szigorú „elgazításban” részesült.

Egyet nem értek. Ez az ember tulajdonképpen fegyveres rabló vagy pszichopata, idegbeteg? Szerintem mindegy, egy bizonyos, hogy a társadalomra veszélyes, akár az egyik, akár a másik kategóriába tartozik.

Sajnos, ilyen emberek járkálnak közöttünk szabadon. Most már nem csodálkozom annyira, ha azt olvasom vagy hallom, hogy Miskolcon fényes nappal aranyláncokat tépnek le a nők nyakáról vagy retiküloket csavarnak ki a nyugdíjasok kezéből.

Nem túlságosan laza ez az úgynevezett emberi szabadságjog?

— Hode —

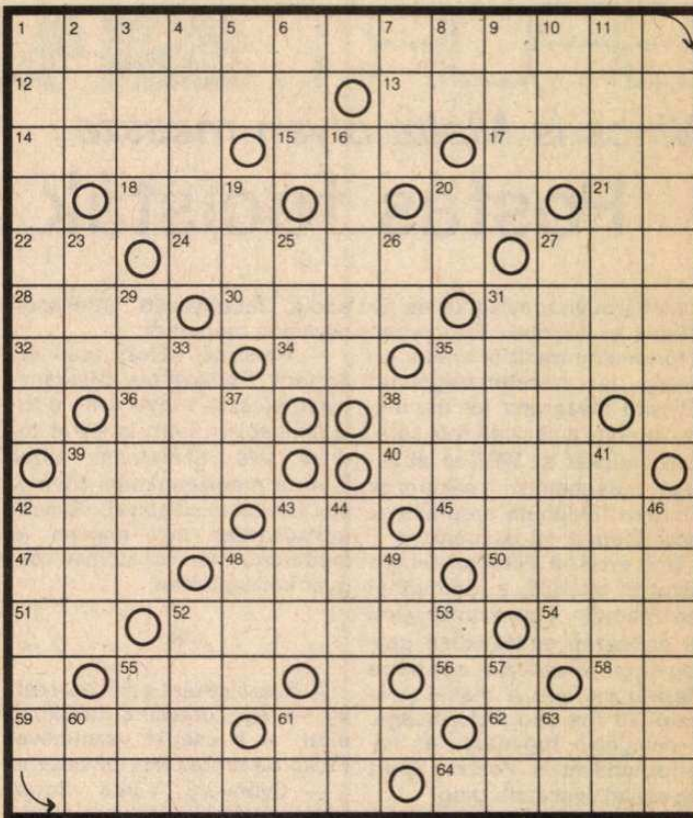
Hegedűs Géza:

A Nagy Parázna szemtanúja

Lucius Papirius Stilo, a rendkívül alacsony termetű, fertelmesen rút arcú, púpos szonoklattal beszélő el életét Hegedűs Géza új regényében. A gazdag kereskedőcsaládból származó ifjú testi hibái miatt vált a könyvek, a tudomány emberévé. Katona nem lehetett, nősülésre sem volt módja, így egy ideig Athénban tanult, majd könyvkereskedéssé bővítette a családi üzletet, és mivel hatalmas műveltsége révén mindenkinél jobban értett a régi és újabb könyvekhez, kéziratokhoz, boltja nemcsak jól ment, de olyan barátokra is szert tett, akik a korszak, az *Augustus* utáni idők, a véres császárok korszakának főszereplői voltak. Megfordult nála *Philontól Senecáig*, *Petroniustól Lucanusig* szinte mindenki, aki nagy név akadt akkoriban.

Stilót azonban korántsem csupán az irodalom és a tudományok foglalkoztatják. Mivel barátai — mert a fenti nagyok igen hamar bizalmas barátaivá válnak, becsülve a csúf, kis emberben a ragyogó szellemiséget és a nagy tudást — nemcsak bejáratosak a császárokhoz, *Caligulához*, *Claudius*hoz és *Néróhoz*, hanem részesei, néha főszereplői is a császári udvar intrikáinak, a birodalom politikai cselszövéseinek. Stilo mindent hall, mindenről tud, ám maga történelmi szereplővé sosem válik. Így számolhat be, immáron a *Flaviusok* békésebb korában a zsarnok császárok tetteiről.

A könyv hamisítatlan Hegedűs Géza-i ismeretterjesztő regény, a *Milétoszi hajós*, *Az írrok és a fáraó* módján. Aki végigolvassa, alapos ismereteket kap az első évszázad római történelméről, irodalmáról, művelődéséről, és közben még kellemesen el is szórakozik.

Idézetünk Franklintoni származik: „Húszévesen az akarat uralkodik fölöttünk, harmadévesen...” Folytatás — ezt kérjük beküldeni — a vízszintes 1. és függőleges 42. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Ritka férfinév. 13. Nem ismerős. 14. Mennyiség (ford.). 15. Teherautó-márka. 17. Altatószer (ford.). 18. ... Roy (Scott). 20. Szláv igen. 21. Papírmérték. 22. Amerikai hírszolgálati iroda. 24. Az egyik szín. 27. Etelka féll. 28. Dupláza Gauguin könyve. 30. Makrancos lány neve. 31. Fontos kamra. 32. Női becenév. 34. Löttyög. 35. Vajon cukros? 36. Régi úrmérték. 38. Alkotórész. 39. Egyetértést jelez. 40. Itt ül a vadász. 42. Tartozik. 43. Sajnálát részre! 45. Nem szabad. 47. Paripa. 48. Vay ... (színművész volt). 50. Európai politikus volt. 51. Mutatószó. 52. Meghitt, hangulatos. 54. KAG. 55. Előtagként hegyet jelent. 56. Francia névelő. 58. Étélizető. 59. Európai pénzegység. 61. Orosz súlymérték. 62. Francia divatcég. 64. A sertes része.

FÜGGŐLEGES

1. USA-tagállam. 2. Panaszkodó. 3. Figyelmes. 4. Asztaliteni-szezőnk volt (személyneve kez-

dőbetűjével). 5. Bazárresztlet! 6. A tyúknak kevés van belőle! 7. Nilus németül. 8. Fordított kötőszó. 9. Város Lipcse közelében. 10. Számnév (ford.). 11. A filmmel kapcsolatos tevékenység. 16. Nyelvtani fogalom. 19. Labdarúgó-kupa. 20. Napszak (röv.). 23. A holló költője. 25. Dunántúli hegy. 26. Dupláza városunk. 27. Ellopják. 29. Francia költő. 31. Szaharint használ. 33. Igefajta. 35. A magból lesz. 37. Fém. 38. ... Fatah. 39. Cítál. 41. Dalosok. 42. Az idézet folytatása. 43. Keleti férfinév. 44. Az egyik hónap. 46. Rokona. 48. Mesterséges nyelv. 49. Isli egyenműi. 52. Pusztító. 53. Repülő betűjele. 55. Ömleszt. 57. Tokió régi neve. 60. Helyhatározó rag. 61. Gyermekek köszönet. 63. Izomkötő.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: december 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: *Főti dal*, *Afuzali*, *Abasár*, *Alaki*, *Ady*, *Csobánc*, *Furmint*.

Könyvtalványt nyertek: *Burnóczi Renáta* (Börzs), *Cseke Lászlóné* (Badacsonytördemic), *Mold Józsefné* (Budapest), *Szezsódi Imréné* (Pécs).

Tanácsok mindenkinek

Egyenrangúság a kozmetikában

nél a férjnek ugyanolyan gondot kell fordítania a testápolásra, vonzó megjelenésre, otthoni ruházatának tisztaságára, mint a társának. Ahogy tisztóan hat a házasságokra a nagy műveltségi szintkülönbség, még taszítóbb az ápoltsági különbség. Az igényes nő el sem tudja képzelni életét hosszú távon ápolatlan társal. Ha valamilyen kényszerítő ok miatt megalkuszik az ápolatlanság tényével, akkor a boldogtalanság lesz a házasság hú kisértője.

Tehát mit is kíván a feleség attól a „szegény” férjtől?

Először is azt, hogy minden este mosakodjon meg tetőtől talpig. Ha nincs fürdőszoba vagy zuhanyozó, akkor ez megoldható egy jó nagy mosdótálban. Ha a munkahelyen módjában van a férjnek lezuhanyozni, akkor is mossa meg este lefekvés előtt az arcát, kezét, lábát. A láb ugyanis a cipőtől rövid idő alatt „szagot” kap, még akkor is, ha nem izzad.

Vannak olyan férfiak, akik szombat-vasárnap nem borotválkoznak, nem hozzák rendbe magukat, hiszen „csak” a feleségük látja. Ez a szemlélet nem

alkalmas a boldog házastársi kapcsolat megtartására. A feleség joggal igényelheti, hogy férje tartsa tiszteltben annyira, hogy hétévégen is megborotválkozzon, ne legyen fésületlen, és ne járkáljon egész nap pizzamában. Elvárja, hogy a férj rendszeresen használjon dezodort, legyen a keze, körme ápolat, és ne hanyagolja el a szájapolást sem. A haját rendszeresen mossa meg, senki sem hódító jelenség összetapadt, zsíros hajjal.

A férjnek is érdemes korszerű készítményekkel ápolnia arcát (vannak külön férfikozmetikumok), hogy sokáig megőrizze fiatalos megjelenését. Az sem baj, ha a feleség vásárol férjének ünnepi alkalmakra ajándékba kozmetikai szereket. Cigarettá és drága italok helyett.

Fási Katalin

Aggteleken jártunk

Csodálatos kirándulást szervezett a Salgótarján 1-es hivatali szakszervezeti bizottsága Aggtelekre. A tagság már hetekkel előbb készült a nagy napra. Minden osztályról voltak érdeklődők, sokan családtagokkal érkeztek.

Október 6-án reggel derült égre ébredtünk. Ezen a nevezetes történelmi napon, pontosan 7 órakor elindultunk szép őszi kirándulásunkra. Mátraszele, Jósavafő és Aggtelek felé vettük az irányt. Jó érzés volt látni a sokszínű faleveleket.

Aggteleken megcsodáltuk a Baradla-cseppkőbarlang egyes részeit. Azt hiszem, mindenkinek nevezetes élményben volt része. Nekem a legjobban a vi-

lágíró barlangszínház nyerte meg tetszésemet. Sokan nem tudják, hogy akusztikája kitűnő. Általában komolyzenei előadásokat tartanak benne. A barlangnézés után rövid sétát tettünk a természetvédelmi parkban, majd irány a Tengerszem étterem. A kiszolgálás és az ebéd kitűnő volt.

Végül még annyit: Eger felé jöttünk haza, Lillafüreden megtekintettük a Palotaszállót. Rövid nézelődés után buszba szálltunk, a „hírlapos” lányok és a többiek rázendítettek néhány vidám nótára.

Köszönet a szakszervezeti bizottságnak e szép napért!
Zsiga Ibolya

„Postamunka” az elmúlt évben a vezérigazgatóságon

AKCIÓ! AKCIÓ! AKCIÓ!

A CSALÁDNAK LEGYEN JÓ AUTÓJA!

AKCIÓ A POSTA JÁRMŰTELEPEN

Azok a postai, illetve a volt egységes postaszervezeti dolgozók, akik

1990. december 31-ig

nálunk javíttatják gépkocsijaikat, azoknak a munkadíjból

20 százalék kedvezményt adunk.

Címünk: Budapest XIV., Egressy u. 35—51. Telefon: 252-6222/257-es mellék.

Aki postás, az magára, rossz autóval sem a postát, sem önmagát nem blamája!

POSTA JÁRMŰTELEP

Nincs is Málta olyan messze

Postás focisták az élmezőnyben

Máltáról viszonylag kevés hír érkezik el hozzánk. Elsősorban a történelmi múltból eredő, jelenleg is szeretetszolgálatot teljesítő lovagrend jut eszünkbe, vagy ha a sportéletből keressük emléket, az 1987-es labdarúgó világbajnoki selejtezőkön könnyen felejtethető eredményei idéződhetnek fel bennünk.

Nos erről, a Földközi-tenger közepén elterülő, a régmúltból fennmaradt egyháztörténelmi és építészeti emlékekben gazdag szigetről érkezett egy hétre Magyarországra a máltai postás 20 fős sportkötőcsapata. A delegáció fogadását és itt tartózkodását a Postás Sport Egyesület szervezte meg.

*

Igencsak meglepődtem — mondja *Bottyán János*, a PSE elnöke — amikor az UISPTT-n (Nemzetközi Postás Sportszövetség) keresztül a máltaiak kapcsolatteremtés céljából megkeresték egyesületünket, annak reményében, hogy a két ország postásai között sikerül egy szorosabb, baráti kulturális és sportbéli együttműködés kialakítani. Jelenkezésüknek nagyon örültünk, és igyekeztünk úgy felkészülni fogadásukra, hogy néhány napos ittlétük alatt minél több ismeretet szerezzenek fővárosunkról, országunkról, de számunkra is hasznosak a Máltáról kapott információk.

Tony Pace kapus

A megérkezésüket követő fogadáson koccintás közben az

addig feszélyezett játékosok nyelve is megeredt:

— Fárastó utazás után érkezünk Budapestre. Mindannyian először vagyunk itt, s tulajdonképpen nem is sokat tudunk róla. Szeretnénk közelebbről megismerkedni fővárosuk nevezetességeivel, és nem utolsósorban egy nagyon jó labdarúgó-mérkőzést vívni magyar kollégáinkkal.

*

A beszélgetést pár nap múlva — egy órával a találkozó előtt — a csapat vezetőjével *Philip Sammut* úrral folytattam:

— Gyönyörű város Budapest! Vendéglátóink kiváló programokat szerveztek számunkra. Itt tartózkodásunk alatt mindazzal a szépséggel megismerkedtünk — Citadella, Budai Vár, Margit-sziget, Országház, a Belváros —, ami miatt nyáron, magánemberként a családommal visszatérnék. Felejthetetlenek maradnak számunkra az országjáró kirándulásokon látottak is. A szentendrei emlékek, a Balaton, Tihany és Hévíz szépsége lenyűgözött bennünket. Rengeteget fényképeztünk, és lesz mit bemutatnunk odahaza.

— A csapatunk házigazdái kiváló lehetőségeket nyújtottak azzal, hogy edzéseinket ilyen pompás sportközpontban végezhetjük. Irigyljük is a magyar postás dolgozókat, hogy ilyen körülmények között sportolhatnak szabadidejükben.

— *Miért? Önöknél milyen lehetőséget nyújt a posta a dolgozóknak és a sportolóknak?*

— Az igaz, hogy a dolgozóink szabadidejükben azt sportolhatnak, amit akarnak, ott, ahol akarnak, de nem ilyen szervezett körülmények között, mint ami Önöknél tapasztalható. A mi postásaink, sportolónk számára nincs ilyen központi létesítmény, amely összefogja őket, és megadja számukra a megfelelő feltételrendszert mind az élsport, mind a szabadidősport kedvelői számára. Nálunk mindenki maga keresi meg a helyet a sportolási lehetőségekre, amelynek anyagi hátteret (pálya- és terembéreket, felszerelési eszközöket) az állam fedezi.

A máltai postások csapata

— *Ezek szerint akkor az élsport és a tömegsport összefonódik egymással?*

— Valamennyi sportolónk a máltai posta különböző területein dolgozik. Van, aki a távközlésnél, van, aki a hírközlésnél tevékenykedik, van aki gépjárművezető, postamester, illetve kézbesítő stb. Mindenki a munka után sportol, szabadidejében. Ezért nem kapnak fizetést, viszont ők sem fizetnek tagdíjat, minden kiadásukat az állam fizeti. Az élsport a tömegsporttól egyedül abban különbözik, hogy a legjobbak lehetőséget kapnak évente egy-egy külföldi útra, amelynek költségeit szintén az állam — nem a posta — fedezi. Versenyzőink a szintjüknek megfelelő bajnokságban szerepelnek első-, második- vagy harmadosztályban.

— *A máltai postásoknál a legmagasabb szintet a focisták képviselik?*

— Igen, hiszen ez a legnépszerűbb sport országszerte, és eredményes szerepléseik lehetőséget adnak arra, hogy Európa más országaiba is eljussanak, természetesen állami támogatással. Legjobbjaik az I. osztályú bajnokságban indulnak, Postás válogatott néven, a többiek pedig II. és III. osztályú bajnokságban kergetik a labdát különböző csapatokban. Dolgozóinknak önálló bajnokságot nem szervezünk.

— *A футбол mellett milyen sportágakban jeleskednek a postások?*

— Igen népszerűségnek örvend még az asztalitenisz, a kérekpár és az úszás. Ez a három sportág, amelyben dolgozóink versenyszerűen is indulnak a nemzeti ligában, és igyekez-

nek minél jobb eredményt elérni. Bár eredményeik messze elmaradnak a labdarúgóktól.

— *Mit vár csapattól a mai mérkőzésen?*

— A legjobb csapatunkkal érkezünk Önökhöz. A játékosok életkora 25 és 35 között mozog. Hetente kétszer, háromszor tartunk edzést. Jóslni nem igazán szeretnék, de mindenképpen győzelmet várok a fiúktól. De ha nem is lesz rá lehetőségünk, akkor is egy olyan kiváló mérkőzést szeretnénk játszani a magyarokkal, mint aminek szurkolói lehettünk a Népstadionban a magyar—olasz Európa-bajnoki selejtező-mérkőzésen. Óriási élmény volt!

*

A két postás válogatott közötti találkozót a vendégek nyerték 2:0-ra, magabiztos, könnyed játékkal. Akár több góllal is győzhetek volna.

— Igen színvonalas mérkőzést játszottunk a magyar csapattal — mondja *Tony Pace* kapus, csapatkapitány. Az első félidőben nem is bírtunk egymással, de a második félidőben sokkal jobban bírtuk a küzdelmet, ami gólokat is eredményezett. Csatáraink több biztos helyzetet hagytak ki, de így is nagyon örülök a győzelemnek.

— Magam és a társaim nevében szeretnénk megköszönni a PSE vezetőinek azt a felejtethetetlen és csodálatos programot, valamint ellátást, amit nyújtottak számunkra. Reméljük, Máltán egyszer ugyanilyen vendégszeretettel fogadhatjuk magyar barátainkat.

Suba Katalin

Hétvége Croatiában

Természetesen a cimben szereplő név nem egy új ország neve, hanem Horvátország elnevezése horvát nyelven. Ide kapott meghívást immár hatodik alkalommal a Vészfeldolgozó Üzem női labdarúgócsapata a LOTO Zagreb csapatától. Az 1984. évi egri találkozásunk óta minden évben kétszer mérkőzik meg a két csapat egymással, először Budapesten, majd Jugoszláviában. Az eddigi jugoszláviai kirándulásunkon Pula, Zágráb, Zadar és Vrbovec városokban töltöttünk el kellemes, szép napokat.

Ez évi kirándulásunkra október 18-án indultunk el a HPI autóbusszal. Zágrábban állandó tolmácsunk, *Balázs László* várt bennünket, majd később megérkezett a zágrábi csapat edzője is, aki a továbbiakban a kísérel szerepét töltötte be. Kísérőnkkel a szálláshelyünkre mentünk, amely a város centrumától 10 kilométerre levő fásligetes környezetben levő Pionir városban volt.

A második napon — pénteken — a reggeli után autóbusszal a város centrumába mentünk, onnan csapatunk tagjai kötetlen program keretében városnézésre, illetve vásárolni indultak. Ebéd után sportkötőcsapattal a pályára: *Kiss Julianna, Zakariás Mária, Zsemle Józsefné, Kulik Zsuzsa, Zakariás Éva, Nagy Éva, Baranski Csilla, Göcz Erzsébet, Sipos Ilona, Kocsi Erzsébet és Hercz Zoltánné*. Csereként pályára lépett *Orbáné Papp Mária* és *Bátovszkiné* is.

A mérkőzés csapatunk gólszélyes akcióival kezdődött, de Vasárnap, reggeli után csapatunk autóbusszal szállt, és búcsút intettünk Pionir városnak. A további program egy Zágráb környéki nevezetesség megtekintése volt, kísérelünk vezetésével. Lehetőséget kaptunk a várostól körülbelül 50 kilométerre levő Gornja Stubican levő Matia Gubini Múzeum megtekintésére, amely 1756-ban épült.

E kitérő után mint lelkes sportolók, természetesen a sportpályára mentünk, ahol a LOTO Zagreb csapata bajnoki mérkőzést játszott. A meccs — csapatunk kitérő szurkolása ellenére — vendéglátóink vereségével végződött. A küzdelem után közös ebéd következett a sportvendéglőben. Az izletes ebéd után megköszöntük sportbarátaink szíves vendéglátását, és a közeli találkozás reményével elbúcsúzva hazaindultunk.

Géczy István

A mozgás, mint a modern élet jelentős tényezője

A jóléti társadalom fejlődése többek között a munkaidő rövidüléséhez vezetett. Annak ellenére azonban, hogy az embereknek több lett a szabadidejük, a hétköznapiakon mégis kevésbé érik rá. Az élet munkában töltött szakasza rövidebb lett, a szabadságok és a hétvégek hosszabbakká váltak, a munkával összefüggő kapcsolatrendszer megváltozott. Többek között változtak azok a tevékenységek, amelyek elvárhatók a munkavállalóktól. Ez azt jelenti, hogy jelentős egyéni eltérések vannak, és egy munkanap lefolyása ugyanazon vállalat különböző dolgozói esetében is nagyon különböző lehet.

A rövidebb munkaidőnek nemális esetben több szabad időt és kedvezőbb testmozgási lehetőségeket kellene jelentenie. A több szabadidő azonban sok ember számára csak illúzió, mert a munkavállalók, a tesztükbe, amelynek jó formában kell lennie ahhoz, hogy a megfelelő időpontban és a megfelelő helyen a legjobbat nyújthassa.

A testmozgás hatékony eszköz lehet mind a munkahelyi tevékenység eredő stressztünetek enyhítésére, mind pedig a fizikai és szellemi teljesítőképesség megőrzésére és fokozására szempontról.

munkafeladatokat változásainak tulajdonítható. Részben azonban az is igaz, hogy a család szociális jelentősége sok vonatkozásban meggyengült.

A szellemi túlterheltség és a fizikai passzivitás kombinációja következtében a stressz és egyéb pszichikai problémák mindinkább érvényre jutnak. Paradoxonnak tűnhet, hogy az egyre jobb technikai segédeszközök bevezetésével párhuzamosan előtérbe kerülnek az életmódbetegségek.

A szaktudás fenntartása a munkavállalóknak már ma egy fontos joguk. Nagy valószínűséggel holnap ugyanilyen lehetőségeket fognak követelni fizikai teljesítőképességük megőrzéséhez is. A munkaadó szempontjából ugyancsak lényeges, hogy munkatársainak ne csak intellektuális adottságaiban investáljon, hanem fizikai infrastruktúrájukba, a tesztükbe, amelynek jó formában kell lennie ahhoz, hogy a megfelelő időpontban és a megfelelő helyen a legjobbat nyújthassa.

A testmozgás hatékony eszköz lehet mind a munkahelyi tevékenység eredő stressztünetek enyhítésére, mind pedig a fizikai és szellemi teljesítőképesség megőrzésére és fokozására szempontról.

Sok magas beosztású vezető felismerte már a testmozgás szükségességét. Gyakran kérésre interjúkat erős megterhelésnek kitett vezetőkkel, akik bevallják, hogy csak úgy tudják a megterhelést elviselni, hogy rendszeresen mozognak.

Amint már említettük, a mai társadalomban a több szabadidő nem jelent szükségszerűen kedvezőbb lehetőségeket a testmozgáshoz. A szabadidő gyakran szerves része azon anyagi és szociális kereteknek, amelyek nemcsak magatartásunkat és érdekeinket szabják meg, hanem a sporttevékenység szervezésével, és az azokban való részvétellel kapcsolatos gyakorlati lehetőségeinket is.

Az elégedett és jó fizikai formában lévő alkalmazottak aktivitásuk jelentenek a munkahelyek számára. Ma az a helyzet, hogy a sport szervezése és lebonyolítása azokról az emberektől függ, akik hajlandók ezt a munkát fizetség nélkül vállalni. Egy olyan helyzetben, amelyben a szabadidőre mind nagyobb nyomás nehezedik, s mind kevesebben vállalnak társadalmi munkát, és a munkahely mindinkább szociális kulcskérdéssé válik, az alkalmazottak egészségét és jó közérzetét elősegítő, a munkahelyi

légműködést javító testmozgás megszervezéséért a vállalati vezetőknek kellene felelősséget tenni.

Egy közvélemény-kutatásból kiderült, hogy sok ember — olyanok is, akik ma nem mozognak — szívesen végezne testmozgást a munkahelyén, ha ehhez megvolnának a feltételek. A közvélemény-kutatás azt is kimutatta, hogy a legtöbb nemcsak egészségügyi megfontolásból sportolnak. A testedzés a stressz fizikai és szellemi enyhítését is szolgálja egy olyan helyzetben, amikor a test természetes mozgásigényét a munka már nem elégíti ki.

A jó munkahelyi légkör, a kellemes közérzet és a munkakultúra fontos előfeltétele a megfelelő munkahelyek kialakításának. A munkahelyen végzett mozgás azonban a kommunikációt, az együttműködést és a szolidaritást is fokozza, mivel összehozza a különböző szervezeti egységekhez, foglalkozási ágakhoz és társadalmi rétegekhez tartozó alkalmazottakat. Ez pedig mind az egyes dolgozóknak, mind az üzemeknek, mind pedig a társadalomnak csak előnyére válik.

Baráti üdvözléssel:

Aasen,
a Nemzetközi Postás Sportszövetség elnöke

TÓP travel
HUNGARIAN TRAVEL BUREAU

IDEGENFORGALMI ÉS SZOLGÁLTATÓ KFT. BUDAPEST

Boldog új évet, Európa!

A TOP Travel autóbusszos szilveszteri ajánlatai, forintért!
Németország — München: XII. 30.—I. 3.
Szállodai elhelyezéssel, reggelivel, zenés szilveszteri vacsorával 13 900 forint, *ebből kedvezmény 500 forint/fő.*

Olaszország — Róma: XII. 29.—I. 3.
Szállodai elhelyezéssel, reggelivel, ünnepi vacsorával 16 900 forint, *ebből kedvezmény 700 forint/fő.*

Spanyolország — Lloret De Mar: XII. 26.—I. 3.
Szállodai elhelyezéssel, teljes ellátással, zenés ünnepi vacsorával 27 900 forint, *ebből kedvezmény 1000 forint/fő.*

Jelentkezés, felvilágosítás: TOP Travel Utazási Iroda
Budapest V., Vitkovics M. u. 3. Telefon: 117-6341.

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztő: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levelezési cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: GRICSERNÉ HESZKY ENIKÓ elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
90—2648. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866—1766

1 2 4 8 16 * * *